ښایست

لنډې کیسې

صفیه حلیم

١ . د ببو کور

٢ . بابا

٣ . تاویز

۴ . ښایست

۵ . د نیکه بابا بنگله

۶ . نرسه

٧ . ځواک

٨ . د ژبې خرپ

٩ . یوائې شیبې

١٠ . نیمگړي کیسې

١١ . پلار مور او لور

١٢ . د شیشې گیلاس

١٣ . سینما

١۴ . پوښتنه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دببو کور

هلته به هر وخت يو شور وو، داسی شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغي، د ښځو خنداگاني ، د سړو خبری... بس د ببو کور يو جنت وو. د کلی په مينځ کې د ويالی په غاړه دا کور په څو جريبه مزکه کې جوړشوی وو. د يو سردالان کې به خلکو خبری بل سرته نه اوريدی. د ببو هر يو ځوی چې واده کوو نو هغه له به يي يوه کوټه او يو دالان جوړ يدو .
د شپږو زامنو او څلورو لوڼو نه علاوه په کور کې څو تنه سپين ږيری او يو څو سپين سری هم اوسيدی چې د ببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د ببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کيسو به ورله خوند ورکاوو. د کور په انگڼ کې د توت او د انارو ونې وی. د لوی ديوال سره د انگورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انگورو تروی پاڼي او يا خام انگور به يي خوړل. کله کله به يو سپين ږيري سړي هم هلته کټ واچوو او د څپر تر سوری لاندی به يي خوب کوو.
د ببو د کور دروازه نه وه. بس يو لوی در او د هغی مخی ته وړوکی خام ديوال وو چې ښځی به د هغی شاته ودريدی او کله به يي د هگيوال او کله دبنجاری نه شيان پلورل. د اوړی د غرمی به چې په پټو کې لو کيدو او د کور ټول غړی به هم هلته وو پدی کور کې به يو څو شيبو لپاره خاموشي شوه. يوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به يي ببوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتيا وه چې د مچانو بنگا به هم نه اوريدل کيده. بيا به يو مچ را والوتلو او بنگ به يي وکړ. د مازديگر په تناره کې به د چم گاونډ ښځو خپلی ډوډی پخولی. شپی د ډيوې او د هری کين په رڼا کی به ښځو څرخی گرځولی ، ټپی به يي ويلی . ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړي چې به د حجری نه دې کور ته راتلل نو په لاسونو کې به يي بلې شونټۍ نيولې وې. د ببو په کور کې کله کله جنگ هم وشو يو ماشوم به بل د لاسه شي وتښتوو، منډی تړړی شور ماشور به جوړ شو. ځوانی مرگ، بی حيا، سوډر او دغسی نورالفاظ به ماشومانو زده کړل. ميندو به يو بل ته پيغورونه او سپکی وويلی ، خو لږ وروسته به بيا ټول ارام او خپل کارونه به يي کول. د ببو په کور کې ددنيا هر څه وو. هغه دنيا چې ډيره وړه او حاجتونه بي ډير محدود وو. ستنه، تار، قيچي (بيتی) د گنډلو ماشين، د شيشی گيلاسونه، چيني لوښي، د ميسو پتنوس او دا هغه شيان وو چې د کلی د هر کور پر هری غنم ښادۍ کې به خلکو د ببو نه په پور وړل.
بيا يوه ورځ د ببو مشرزوی خليل دوبۍ ته د تللو فيصله وکړه. دی په ښار کې د يو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ويلډنگ کار زده کړی وو. په دوبۍ کې د داسی کسب گرو ضرورت وو. خليل خوشاله وو خو ببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته يو څو واری تللی وه. دا هم نه وه خبره چې نړۍ څومره لويه ده، پکی څومره خلک وسيږی. په کومه ورځ چې خليل روانيدو ببو په کور کې لوی خيرات کړی وو. ډير خلک راټول وو. دببو امړيندو اخوا د يخوا منډی وهلی او په ميلمنو گرځيدی، خو ببو په يو کټ ناسته وه. د کلی ښځی به راغلی او يو څو شيبی به دی سره کيناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو ببو غلې ناسته وه ، هيڅ خبري يي نه کولی. د خيرات ډوډۍ وخوړل شوه او د ببو په کورکې يوه شيبه خاموشي شوه. د خليل بکس په يوه ټانگه کې کيښودل شو، هغه د خپلی غاړی نه د گلونو څو اميلونه لری کړل چې خويندو ورته راوړی وو. بيا د وروستی ځل لپاره د ببو سره جوخت کيناستو. هغی ته يي تسلی ورکړه چې شپږ مياشتی وروسته به په چوټۍ راځي خو ببو هم هماغسی غلې ناسته وه. د کور سپين ږيری راټول شول ، يوی ښځی د خليل په سر قران ونيولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده د وروستی ځل لپاره د مور پښې ښکل کړی. ببو ورته په سر لاس کېښود یو څه دعایي وکړه خو دومره په ټیټ غږ چې هیچا نه اوریده. خلیل د ورونو او د ماشومانو په بدرګه له کوره ووتلو. یو چا ډک جام اوبه ورپسې وروشیندلی .
ټولی ښځی د ببو کټ خوا او شا ته کیناستي، څوک په زمکه او څوک په نورو کټونو خو ببو نه ژړل نه یي څه ویل. بیا نوری ښځی خپلو کورونو ته ولاړی او د کور ښځو لوښی لرګي راټول کړل، د ببو ګیرچاپیره د ژوند کاروبار بیا پیل شو خو هغه همدغسي په کټ ناسته وه. یو چا ورته وویل "ببو د مازیګر مونځ به درنه قضا شي" خو ببو بیا هم را پا نسیده، د خلیل ښځی ورته پام شو. خواښي ته ورنږدی شوه او دی ولیدل چې د هغی په بانړو یوه اوښکه لکه د ملغلری پرته وه. سترګی یي دروازی ته نیولی وي امږور یي لاس ونیولو او ورته یي وویل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چې یوې بلې دنیا کې وی، له سترګو یي دوه اوښکی راتوی شوي او په یوې سلګی یي وویل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د ګنډلومشین ته ناسته یم. د لور کمیس مي ایله د مشین ترغاښ لاندې ایښی دی، چې د نګارې غږ اورم. زه یوه شیبه غوږ نیسمه، نګاره په قهر شوه. اوس یي غږ نور هم لوړشو. زه پوهیږم چې نورګنډل نه شم کولی. بابا لکه چې بیا نن کوم شی خوړلی دی، زما دا اندازه څکه سمه ده، چې له تیرې میاشتي راهیسي کله د نګارې او بابا نانډری پیل شي، نو زه هم په کې د روغي جوړې لپاره ورغوښتل کیږم .
نور کله د نګارې په کور کې ډېره خاموشي وي. یوازې د بابا غږ اوریدل کیږي. نګاره او د هغې بچیان په ټیټ غږ خبرې کوي، خو کله چې بابا له بازاره څه خوړلي وي، بیا نو د هغه غږ څوك نه اوري، یوازې نګاره لګیا وي. هغه زما د ماما لورده، کونډه ده، د دریو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسیږي. زموږ او د ماما کورونه دیزوال په دیوال دي. یوه وړه کړکی د دواړو کورونو ترمنځ لکه د میرې لار ده، چې ښځې او ماشومان ترینه اخوا دېخوا دانګي .
ماما ته موږ ټول بابا وایو او بابا د معدې تکلیف لري. ډاکټرانو ورته ویلي دي چې نرم خواړه به خوري. زیات غوړ، مرچ مساله او د بازاري خواړه ورباندې بند دي. نګاره د بابا یواځینی لورده او په یوې بهرنی اداره کې کار کوي. بابا د سرکاري نوکرۍ نه ګوښه شوی دی، اوس د اویاوو کالو دی، د معدې له تکلیف پرته نورصحت یي ډېر ښه دی. خو نګاره تل د پلار په اړه خواشیني وي. بابا څو واري د معدي د پرهردلاسه په روغتون کې داخل شوي و.
کله کله یي د معدې تیزابیت دومره ډېر شي چې د درد له لاسه بې شیمي وي. نګارا ورته د چرګ ساده ښوروا پخوي. له ښاره ورته رنګارنګ بسکیټ راوړي، الوګان ورته اېشوي، میده کوي او بیا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډۍ ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کې ډېر څه نه شوی کولی .
بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکرحلواي نه حلوه پوري اخلي. هملته د دکان ډډې ته جوړ دکانچي کښیني او خوري یي، کله د عبدالکریم له هټۍ یوه لویه رکابۍ د لوبیا اخلي. ښه د لیمو اوبه، سره مرچ او مالګه ورباندې واچوي او خوري یي. جانباز نانوای هره جمعه کله پخوي، په دې ورځ بابا ځان پټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چې ښه غوړ او مرچ مسالي هم په کې وي .
د نګارې درې واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له ډېر چلونه ورځی. هغه دی د نګارې غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

..."يا درخانۍ!... ته راشه!"
زه ګنډل پرېږدمه او ورځمه، چې روغه وکړمه، له کړکۍ دانګمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا يوې خوا ته پرقالين ناست دی، سر يې ځوړند دی او مخ يې مسکين ښکاري. د نګارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ ګوري. ما مې پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته ببوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لګيدلې ده. نګارې لوپټه غورځولې، مټې يې رانغښتې دي او په ټوله کوټه کې ناکراره يوې او بلې خوا ته ګرځي. زه خبره يمه چې نګاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښينم او ترې پوښتمه:
"بابا! بيا دې څه خوړلي دي؟."
بابا سر راپورته کوي او زما خبره لا نه وي پوره، چې وايي :
"هېڅ... والله که هيڅ مې خوړلي وي ."...
بيا غږ ټيټ کړي او دويمه جمله د شونډو په منځ کې وايي :
"ناحقه راباندې په قهر ده."
بيا ورو غوندې د سترګو په کونج کې نګارې ته ګوري. نګاره لکه د زمرۍ راتاوېږي او په لوړ غږ وايي :
"اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وايه چې ولې ډوډۍ نه خوري."
زه بابا ته ګورمه. دی وايي :
"تا د معدې تکليف نه دی تير کړی... ډوډۍ مې زړه ته نه کيږي."
نګاره بيا راتاوه شي: "ښه... يو ساعت وړاندې د جمشيدي پکوړو ګاډۍ ته څوك ولاړ و."
بابا ژر ناره کړه: "زه خو هسې هلته ولاړ وم. يو پخوانی ملګری مې وليدو، دهغه حال مې پوښتلو."
نګاره ځان پر يوه کرسۍ راغورځوي او وايي: "زه د شاخوبانې ترور پوښتنې ته ورغلې وم، له هغه ځايه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو ګناه ګارو سترګو وليدل چې بابا د پکوړو له ګاډۍ سره جوخت ولاړ و."
بابا سر نور هم ټيټ کړ. دومره چې زماورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مې وويل :
"د ګاډۍ سره ودرېدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوړې هم اخيستي او خوړلي وي.
بابا چې خپل د مدافع وکيل وليد، نو يو څه زړور شو، سر يې راپورته کړ او وايي :
"دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملګري حال پوښتلو ته ولاړ وم ."
نګاره يو څه ارامه کيږي. وايي: "ښه، که پکوړې هلته نه دي خوړل شوي، خو کور ته راوړل شوي دي ."
بيا په چيغه خپلې وړې لور ته غږ کوي:
"نورينې! دلته راشه... بابا نن څو پکوړې درکړې وې؟."
د درې کلنې نورينې په غټو غټو سترګو کې هم ويره ده او هم پرېشاني. دا پوهيږي چې د راز په ويلو او نه ويلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غيږ کې ځان پټوي. بيا وايي :
"بابا دوه پکولې لاته لاکلې وې."
د نورينې ځواب د يوه ډيپلومات ځواب و. دا له موره وېرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار ښکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوړې بد شی دی، د بابا لپاره؛ خو دا يې نه ويل چې دې له پکوړو سره څه وکړل؟.
نګارې توره وبرېښوله او ويې ويل :
"بابا دوه پکوړې چې نورينې ته ورکولې، نو څه شرط يې ورباندې ايښی و؟."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ یې پټ- پټ راکتل. هغوی تر نورینې زیات ډیپلوماتان وو. ژر یې له هاغه ځایه پښې سپکې کړې .
د نګارې شاهدان لاړل، نو هغه یو څه ستړې معلومېده. بابا هم حوصله موندلې ده. فکر کوي چې جنګ پای ته رسیدلی دی. اوس هڅه کوي چې له کوټې ورو غوندې ووځي. په دې کې نابېره وړه نورینه زما له غیږې ناره کوي :
"بابا لاته ویلي وو، چې ادې ته مه وایه، بیا ما پکولې وخوللې."
"هې هې! لعنت دې وي د ماشوم په عقل". دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نګارې لږه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بیرته رابېره شوه :
"دا یې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکوړې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بیا په دروغو یې هم اموخته کوي."
او له دې خبرې سره د هغې سترګې له اوښکو ډکې شوې .
ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غږه پوهیږې چې دا زهیره ده. بیا رادننه کیږي، ببوزی یې په لاس کې دی او پرمخ یې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزی ووهي.
خو یو څه د هغه د سپینې ږیرې، یو څه زما د موجودیت او یو څه د پخوانۍ مینې له کبله مجبوره کیږي، لاس نیسي، کښیني او راته وایي :
"د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې ګټې دی او نه تاوان، خیټه یې په لاس کې نیولې وي. اوس لږه شیبه وروسته به یې د درد له لاسه ټول کور په سر اخیستی وي. همدغه نګاره بیا ورته دارو درمل کوي. پرون یې هم په بازار کې سموسې خوړلې وې، کرۍ شپه یې په ویښه تیره کړه."
نګارې تر اوسه ډېرې په حوصلې جنګ کاوه او میدان یې ګټلی و. خو د مور په خبرو یې لکه چې زړه راډک شو. وایي :
"ما ته د سړي د مرګ نه وروسته درې اولادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور یم او دا یو په کې تر ټولو زیات رنځ راکوي ."
اشاره یې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالۍ کښیناسته او وایي :
"هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه ګل د دکان نه کباب وخوري، کله یې اېشېدلي وړې خوړلي وي، هاغه بله ورځ یې چولې (نخود) خوړلې وې .
بابا ته ګورمه، اوس یې بیا سر ټیټ نیولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډک غږ وایي :
"تاسو به باور نه کوئ... زما غوندې د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هیر وو چې ډاکټر راته ویلي دي...: بس کله چې وږی شم، هر شي ته مې زړه کیږي. نن د پکوړو د ګاډۍ له خوا نه تیرېدم، یو لږ مې واخیستې، چې په کور کې به یې ماشومانو ته ورکړم. یو دوه دانې مې دې وړو ته ورکړې، ما ایله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خوړلي، خوله مې پیکه وه... زیات مرچ او مسالې پکې نه وې."
د بابا دا اعتراف د نګارې دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، ګورمه چې له نیمې وازې کړکۍ نه یې سرونه راښکاره شول، اوس ټول نګارې ته ګوري. هغه له خپله ځایه راپاڅیږي او اعلان کوي :
"اوس که په دې کور کې هرڅوک ناروغیږي او که مري... زه یې ډاکټر ته نه شمه بیولای. څوک دې په جمشیدي پکوړو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بیزاره یم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په ناندریو کې تیریږي."
نګارې دا ټولې خبرې په تللو کې وکړې... نورینې زما غیږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا هم دلته پر غالۍ وغزېږي، مامي ورته ببوزی وهي. زه خبره نه یم چې که د بابا په خیټه کې درد وشو، نو نګاره به ورته له خپلې کوټې رامنډې کړي. د درملو غم به یې کوي. زه په دې هم خبره یم چې سبا ته بابا د جمعه ګل د دکان کباب خوري، یا به له شاکر حلوایي نه متایي، یا لوبیا... بابا نه منع کیږي.

تاویز

هاشم د ښاري سروېس نه په بیره ښکته شواو غوښتل یې چې دسړک پورې غاړې ته ولاړشي خو نابېره... شاته نه چا وربانديې غږ وکړو"وا خانه... تاته وایم... ودرېږه... دابټوه دې واخله." هاشم هیڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس وربانديې چیغې کړې..."استاده پټاکې دانه دې هیره کړې ده" هاشم شاته وکتل... یو بل تن ناره کړه.... ودرېږه.... بکسه درنه پاتي ده.
هاشم ددې خبرې په اورېدو د تخر په جیب لاس ووهلو او بیا یې روان بس ته وکتل یو سړی د بس دکړکۍ نه نیم بهر راځوړند و،نورو سورلیو ډرایور ته چیغې وهلې چې ایسار شه... که نه دا ښاري بسونه خو دباد په اس سپاره منډې وهي،له کړکۍ نیم بهر راوتلي کس په یو لاس کې د هاشم وړه بټوه نیولې وه،او چې دی ورنږدی شو هغه په زوره زوره لګیا و"په بس کې ویده وې نو اوس خو راویښ شه... داځلې درسره بخت یاري وکړه زما ورته پام شو که نه دا ښار د غلو ډک دی."
هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخیسته اولایي دتشکر او مننې جمله په خوله کې وه چې بس ګړندی شو او د نورو خبرو پر ځای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوې ته کتل . په دې میاشت کې دا دویم ځل و چې دهاشم نه بټوه پاتي کیده او نورو خلکو ورپسې رازغلولې وه. دی دسړک نه پورې غاړې دخپل دفتر دلویې ودانۍ په لورې روان شواوچرت یې وهو چې ده خو دخپل ځان نه زیات دبټوې ساتنه کوله اوس وربانديې څه چل شوی و؟ داسې نه وه چې په دې بټوه کې ډېر مال و،او یا دا چې بټوه قیمتي وه. هاشم په یوه دفتر کې منشي و او دا بټوه یې دیو ګاډي والا نه په لسو روپو اخیستې وه.
دمیاشتې په سر کې به یې دتنخوا ټولې پیسې دخپلې مور په لاس کېښودې او هره ورځ په یې له هغې د لارې کرایه اخیستله،دبټوې په یو جیب کې به یې ماتې پیسې وې،په بل کې شناختي کارډ دریم چې زنځیر یې لاره په کې دلسولسو دوه نوټونه و،او دا یې د ډېر بد وخت لپاره په کې ساتل. د هغه وخت لپاره چې ده یې اندېښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل،په خوشې لاره کې بې سورلۍ پاتې کیدل او ناڅاپه ناروغي.
دزنځیر دجیب دلاندې یو بل پټ جیب دی چې په لومړي نظر هیچا ته نه ښکاري،او هم په دې جیب کې د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و،دا دکاغذ یوه وړه ټوټه ده چې وربانديې څو جملې لیکلې دي دا کاغذ هغه ته ورمې ورکړی و.
هاشم په مهاجرت کې دښوونځي سبق پوره کړی و،او اوس بیرته چې خپل کلي ته راستون شو، نو دکونډې مور په وینا په ښار کې یې ځان له نوکري پیدا کړه، دکلي ځینې خلک بیلا بیلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوړوکي کور ترڅنګ داحسان کاکا پخواني کورته هم دده دوه زامن بیرته راغلي و. نور لاتراوسه په نوروهیوادونو کې وو، په دې کلي کې ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنوروميلمنو په څیر داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته یې دومره پیغلې جینکۍ ولیدې چې د هاشم د واده د ارمان یې بیا په زړه کې جوش ووهلو.
خوپه دې ورځو کې دهاشم په دفتر کې یوه نوې جینۍ دکار لپاره راغلې وه،هسې خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو،خو دا جینۍ ښایسته وه نوم یې بل څه وخو هاشم به ورته وږمه ویل،ځکه د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مېز به هره ورځ د تازه ګلاب یا نور خوشبويي لرونکې ګلونه ایښي وو،داسې بریښېده چې په کور کې یې ډېر بوټي وو،په دفتر کې نور سړي هم دوږمې نه تاوېدل راتاوېدل خو دهاشم په زړه کې دهغې لپاره زورورره مینه پیداشوه. دومره زورووره چې یوه ورځ مور ورته دواده خبره وکړه نو ده ورته وويل"زه لاواده نه غواړم" بیا نو هره شپه دهاشم دمور پوښتنې ډېرېدې. په سر کې به یې ورته نصیحتونه کول چې وخت بیرته نه راګرځي، دی اوس دپنځویشتو کالو و،دده همځولي ټول درې اوڅلور اولادونه لري. بیا به یې نصیحت په پوښتنو بدل شو"ځوک دي خوښه ده. ولې یې رانه پټوې؟ که غواړې د جینۍ کور ته به ورشو". ځو اوونۍ تیرې شوې نو مور ورباندې جذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به یې په کټ پرته وه،څه خاصه ناروغي به یې نه وه،بس کله د پښو د درد او کله دلاسونودخوږېدو فریاد به یې کوو. هاشم به هره ورځ په خپلې بټوې کې یوځلې لاس وهلو،هغه وړوکی کاغذ به یې تربڼه راویستلو په دې لیکلي جملې به یې ولوستې موسکی به شو،بیا به یې لکه دیو تاویز دبټوې په پټه خانه کې کېښودو،او په چرتونو به شو چې مور ته څه ووایي.

دهاشم په دفتر کې به دډوډۍ نه وروسته ځینو کارکونکو لمونځونه کول،ځینو به چې له کلي راتلل په ښار کې دضروري کارونو یا سودا لپاره منډه کړه،هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کې به یې رنګارنګ شیان لیدل اوپه تصور کې به یې وږمې ته اخیستل.

تر اوسه ده دوږمې سره ډېرې کمې خبرې کړې وې،هغې به دنشریاتو په برخه کې کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چې ددفتر نور خلک دې دده په احساساتو خبر شي. هغې دوږمې بدنامي هم نه غوښتله، خو یوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زیارت ګل ټولو ته د واده بلنه ورکړې وه. میلمستیا په یو ریسټورنټ کې وه اودمازدیګر دچایو نه وروسته هغه کسان چې په لرو سیمو کې اوسیدل راپاڅیدل. هاشم هم غوښتل چې کلي ته ولاړ شي، په دې ډله کې وږمه هم وه،ددفتر ګاډي دوی ځای پر ځای ښکته کول، هاشم د وږمې سره خبرې کولې خو هغه غلې وه. د وږمې کور په یوه تنګه کوڅه کې وۀ،او ګاډی نور دننه نشو تللی، په دې وخت کې هاشم دګاډي نه ښکته شو او وږمې ته یې وويل"که غواړې زه به درسره ترکوره ولاړشم"اوس کوڅه تیاره وه. وږمې ورته دمننې یو څو جملې وويل اوهاشم ورسره روان شو. د ده زړه دخوشحالۍ نه په ټوپونو و، ډرایور ته یې دانتظار ویلي و، خو دا هیله یې پیدا شوه چې که وږمې راته دکښیناستو یا د چایو ست وکړو نو دی به ارومرو ورکره ایسارېږي. وږمه په لاره کې هم خاموشه وه، یو وړې لرګینې دروازې مخې ته ټغرځوړند و، وږمه هلته ودرېده او هاشم ته یې وويل"بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا یې وويل او دروازه یې ټیله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چې هاشم ورته خدای په اماني ویل وږمه د ټغر شاته بیا ورکه وه.

په تیاره کوڅه کې هاشم ډېر نا هیلی روان و، په زړه کې یې دا ټپه وګرځیده.

ماته دې څه ویل مانه هیر شو
ماته هغه خبره بیا وکړه مئینه

دی نه پوهیدو چې وږمې ته څرنګه دزړه حال ووایي، په بټوه کې ایښی کاغذ هغه ته ډېرې هیلې وربښلې خو مخامخ به وږمه داسې وه لکه د دفتر نورغړي. په موټر کې هاشم ځان ته تسلي ورکړه چې وږمه سوچه پښتنه ده، څنګه به یو غیر سړي سره اضافي خبرې کوي. په دې خبره یې زړه خوشحاله شو،په هاغه شپه یې مور ته دزیارت ګل دواده کیسې کولې،مور هم لکه چې بانه غوښتله ورته یې وويل:

"ستا دواده وریژي به کله خورو"هاشم ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مورې بس لږانتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فيصله وکړه چې نور به وخت نه ضايع کوي او ورږمي ته به هم هماغسې ليک وراستوي لکه چې دې وراستولی و،خو بيا يې دا فيصله بدله کړه هسي نه وږمه پرې غوصه شي،څو ورځې نورې هم دغسې تيرې شوې،هاشم ځان سره کرل ربېل چې څه وکړي دی به هره ورځ دماسپښين دوه بجې ددفتر د فوټو کاپی ماشين کاروو،دلته به يې هاغه پاڼې کاپي کولې چې د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولې.
همدغسې يوه ورځ هغه دوږمي سره هم د ځينو پاڼو په کاپي کولو کې مرسته کړې وه،او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وه، د هاشم په دفتر کې هم اوس کمپيوټر راغلی و،دوی ته ددوو ورځو دتربېې نه وروسته ويل شوي و چې نور کار به په خپله دکمپيوټر په کارولو زده کوي،هر چا به زيار ويستلو چې زر تر زره يې زده کړي،هاشم هم خواري کوله خو کله نا کله به داسي بند شو چې نورو نه به يې مرسته غوښته،خو دوی به هم نه پوهېدل.
ها شم به دډوډې پر وخت هم په کمپيوټر اخته و،يوه ورځ هم دغسې بوخت و هاغه څه چې ده غوښتل کمپيوټر به ورته د رد ځواب ورکوو،ډېرې خواشينې نه ددفتر په دروازه کې ولاړ وچې له چا مرسته وغواړي،همدغه وخت وږمه له هغه ځايه تېرېده،ده ته رانږدې شوه پوښتنه يې ترې وکړه او بيا ورسره دکمپيوټر لورې ته راغله، څو پوښتنې يې ترې وکړې او په خپله په چوکۍ کښيناسته هر څه يې ورته سم کړل په کاغذ يې ورته نقشه جوړه کړه چې که بيا کمپيوټر کار ونکړو نو دنقشې له مخې دې بېتې ووهي.
وږمه چې له چوکۍ راپاځېده نو هاشم ته يې وويل"ستا يادېږي چې يوه ورځ فوټوکاپی ماشين کار نه کاو او تا راسره مرسته کړې وه،ما درته دمننې نوټ هم ليکلی و،که بيا دې هم کمپيوټر کې مرسته په کار وي راته ووايه،هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله وچې مورته يې له ښاره ميوه يوړه،او هغې ته يې دوږمي دکور پته ورکړه چې غوښتوته يې ولاړه شي.
مور يې په راتلونکې اونۍ خپله خورزه را وبلله او دواړه دوږمي کورته ولاړې،هاشم دوی کوڅې ته برابره کړه او په خپله دښار يو ملګري کور ته ولاړ،دوی دماسپښين نه وروسته تللې وو،او دوه ساعته چې واوړيدل نو هاشم ورپسې بيرته ولاړو.
کور ته درارسېدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل،هغه ډېره خوشحاله نه ايسېده دترور لور يې چايو جوړولو ته ولاړه نوترې پوښتنه وکړه"ښځګه مورې وږمه دې وليده...کورنی يې ښځګه ده؟"
مور ورته وويل"بچيه زړه دې صبر کړه. د وږمي مور دا خپل وراره ته په نکاح کړې ده، هلک بهر ملک کې دی کال ته به راشي نو واده به کېږي" هاشم د مور ددې خبرو په اوريدو داسې شولکه چې وينه ترې چا زبېښلې وي.
په بل سحر هاشم دخپلې بټوې دپټ جيب نه هغه کاغذ راوويستلو چې لکه دتاويز يې ساتلی و.
په دې دوږمي دلاس ليک و په کې ليکلي و"ان چې څرنګه دې زما مشکل حل کړو په رښتيا زه دهغې مننه درڅخه نشمه کولې ژوند کيدای شي همداسې وي چې ديو بل په کار شو زه به هم دهغې ورځې په انتظار يم چې ته راباندې غږ وکړې زه به ستا پور وړې يم" هاشم دا کاغذ وشلو او ټوټې يې بهر په کوڅه کې باد کړې، بيا يې د جيب نه هغه کاغذ راوويستلو چې وږميورباندې دکمپيوټر دکارونې نقشه جوړه کړې وه،او ډېر په احتياط يې دبټوې په پټ جيب کې کېښودو.

ښايست

"دا چای دې سړې شوی!" د خوابې ددې خبرې په اورېدو نازو د خپلو خيالونو له نړۍ را بهره شوه. هغه په کوټه کې تودې بخارۍ سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لږه شيبه وړاندې واورې وريدې او نازو له کړکۍ د واورو په ننداره وه. دهغې له ماشوم والي واورې خوښيدې، ددوی کلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسوات په دنګو غرونو کې و،او هلته به هر کال ښې واورې ورېدې، د ژمي لومړیو واورو چې هر څه به سپین کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تا بیا وکړه. یو چا به د کورنه ګوړه راوړه او په واورو کې به یې ګډه کړه. ددې به ځومره خوند و هغې دچایو پیاله راواخیسته او یو ګوټ یې ترې وکړ. اوس خوابنې یې هم د بخارۍ سره نږدې کیناسته، داوسکو او دبادامو کاسه یې ورته وړاندې کړه، نازو یو بادام راواخیستو اوورته ځیرشوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را یاده شوه دشنو بادامو په شکولو ځوواړې مورترټلې وه.
دنازو خوابنې څو شیبې دې ته وکتل او بیا یې وویل"څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راویښه شوه "هیڅ هم ترور ...بس هسې" په دې وینا هغې بادام خولې ته کړو، په نکریزو سروګوتو یې د نوو سرو زرو ګوتمۍ پړک ووهلو.
نن ځومه ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کورکې پاتې دلرو ځایونو میلمانه هم اوس تللې وو،تر اوسه نازو سره به چارچاپیره همدغه میلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ایندرور خپل کورته تللې وه او وس دوی داوړه په کور کې یواځې وې. دنازو میړه انور کار ته تللی و دی په سر کاري روغتون کې ډاکتر و،یوه میاشت به یې د ورځې کار کاو،او یوه میاشت دشپې، نازو له کلي ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنګ ایسیدو،درې وړې کوټه ګۍ او یو دالان په کې و، غولی یې نه و، ددالان او دکوټو ترمنځ وړوکې غسل خانه او په یو وړوکې کوټه ګي کې دپخلي ځای و. دالان ته یو ټغر ځوړند و،ځکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و،او دهغه له کړکیو به خلکو ددوی دالان لیدی شو.
نازو به د شین اسمان دلیدو لپاره له کړکیو کتل دا کړکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاریدو،دهغې دپلار کور ځومره مزکه لرله او په کې ځومره ونې وې،دبادامو،مالټو،انارو ونې سهار وختي به په کې ځومره مارغان راټول و ناڅاپه نازو خپل ځان په یوبندي خانه کې احساس کړ په دې وخت کې دروازه وټکېده اوڅومیلمانه رادننه شول دا دچم ګاونډ یو څو ښځې وې چې دنازو خوابنې سره یې تګ راتګ کاوو،دا څو شېبې دوی سره کېناسته او بیا دچایو ډوډۍ په غم کې شوه،نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لګیا وه،کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاخه شیان یوړل شول نو ټولو یې ډېرصیفت وکړو، نازو دخوشحالۍ احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوښې شوې، ځومره په ادب یې خبرې کولې، ددې دکالو پترو ستاینه وشوه، نن هغې ځان هم ښایسته کړی و.
انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پټنوس کې دهغې کوټې ته یوړل،هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوېده راتاوېده،انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوښي اوچت کړل،ددې تلوسه وه چې انور به یې دډوډۍ صفت وکړې یا ددې ښایست به وستایي خو ده هېڅ ونه ویل،دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنګه کېدای شي چې دهغې دخوابنې یا د نورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپیر نه و،هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله،ان تر دې چې خوابنې هم ورته ویل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولې.
نازو دښونځې سبق نه و ویلی خو لیک لوست یې زده و، رنګ یې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډیره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې،له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو،ماښام به یې په ټي وي کې هندي فلمونه لیدل،دنازو
هم دا فلمونه خوښیدل، په تیره بیا هغه سندرې چې جینۍ او هلک به په کې په ښایسته ځایونو کې ښودل دوی به دیو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر یو بل به ځارېدل.
دنازو دا ارمان و چې یو ورځ انور هم دا ښایسته ځای ته بیولې وای،خو بیا به یې له کړکۍ بهر اسمان ته کتل، سږکال ژمی غزېدلی وبهر ساړه و، ختې وې، دکلي نه یې ورور راغلی و او ورته یې ویلې و چې سختې واورې شوې وې، ټول غرونه سپین و. دنازو په زړه کې وګرځیدل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دفلمي جينۍ په شان موزې په پښو کړې، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وړينه خولۍ په سراو هم هماغسې وړين مفلر له غاړې تاوکړي، انور پسې منډه کړي او په نرمه سپينه واوره کې يې ورغړي. خو هغې نه موزې لرلې،نه کوټ،نه خولۍ او نه مفلر.
د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو يوغټ پټو وربانديې غوړېدلی و،موټر ددوی دکور مخې ته درېدلی واوداهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شميرلې،اوس يو مياشت کيده چې موريې نه وه ليدلې،هغې دپلار څيره رایاده کړه او زړه يې راډک شو.
خوابښې يې ډيره ښه وه او ورته يې ويلې و چې لارې ښه شي نو کلي ته به يې بوځي،دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خوابښې ورته دخپل ژوند ښې اوبدې ورځې يادولې،نازو به دانورسره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کيسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترګو کې به يې دمننې يوه څپه تيره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله يو څه ووايي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه يوه خبره دستاينې نه راوتله.
يوه ورځ هغې سترګې ښې تورې کړې سره اوشنه رنګونه يې له سترګو چاپېره ووهل،هم هاغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جينکو وهلي وو،شونډې يې سرې کړې په مخ يې دومره پوډر وهلي و چې دا لکه جاپانۍ نانزکه ښکارېده. نازو هوډکړی وچې نن به د انور له خولې يوه ډېره ښه خبره راباسي. د انور ګلابي رنګ خوښيدواونازو دخپل واده د جوړو نه يوه ښايسته ګلابي جوړه واغوسته. انور نن مازديګر له کاره راتلواوهغه ويلې و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري.
نازو به بيا بيا ګړۍ ته کتل څلور بجې شوی،خو دانور درک نه و،دهغې تلوسه په زياتېدو شوه،په تيرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلی و،خوابښې يې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته ګوري او يو څه به وايي،هغه نن ډېره ښايسته شوې وه،پنځو بجو ته يو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکيده او انور رادننه شو. نازو نه پوهيده چې څه وکړي، نور کله به يې ورته ډېر په ادب سلام کووخو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژړدپخلي کوټې ته لاړه. دچايو لوښي يې راواخيستل، انور چې مخ لاسونه ووينځل نازو چاى دم کړی و. بيا دوی درې واړه کښيناستل او چای يې وڅښلې. انور نازو ته يو نظر وکتل خو هيڅ غږ يې ونکړو.
دهغې هم داسې تمه نه وه چې انور به دمورپه وړاندې دې سره خبره وکړي.
هوا اوس ماته شوې وه او دوی بخارۍ نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالينه وغزيدو،نازو په فکرونو کې شوه چې څنګه د يو څو شيبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوټې ته ولاړه، هلته دالمارۍ په سر يو صندوق ايښی وچې په کې دنازو واده ځينې شيان و، هغې وروغونډې انور ته وويل" تاسو ته وايم... دا صندوق خو راته له المارۍ راښکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخيستو،انور پاڅيدوکوټې ته ولاړو او المارۍ ته يې لاس ورغزولی وچې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ويې ويل"ته ماته ولې نه راګورې؟" انور خو لومړی تندی تريو کړو، بيا لږ موسکی شو او نازو ته ځير شو، هغې له حيا سترګې ښکته کړې ولې ژر يې ورته بيا وکتل چې دانور په سترګو کې دخوښۍ احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه. دهغه له سترګو داحساس رڼا نه ښکاريده نازو يو څه نا ارامه شوه اوبيا يې ورته په ګيله منه لهجه وويل"څه خو راته ووايه ...زه څنګه يمه"دانور سترګې وبرېښيدې خو مخ يې دميز لورې ته واړو. هلته دکاغذي رومالونو دډلې نه يې يورومال راواخيستو او دنازو مخ يې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه،سپين کاغذ په ګلابي پوډر او په سرخي ولړل شو. انور هغه کاغذ په ميز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه يې ورته وويل"خپل ښکلی مخ په دې مصنوعي شيانو مه خرابوه"بيا يې صندوق له المارۍ راښکته کړو او په ډېر ټيټ غږ يې وويل"ته په خپله ډير ښايست لرې او زما هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسي خوښه يي"دايي وويل او له کوټې ووتلو. نازو هم هلته په ځمکه کښېناسته ،د ډبي نه يې يو بل کاغذي رومال راوخيستواودسترګو اوښکې اونور شين رنګونه يي ورسره يوځاى پاک کړل.

د نيکه بابا بنګله

زه په تقدير باور لرمه خو پلار به راته ويل چې هر انسان هم هاغسي ژوند تيروي چې تيرول يې غواړي... ځيني خبرې دې چې مونږه يې بدلولی شو،هم دا وه چې مونږ ځلور وروڼه خويندې يې په ښونځيو کي داخل کړي وو.
زه تر ټولو مشره يم، لسم ته چې ورسيدم نو ځيني خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مې له ما ډاکټره جوړوله...په هغه سپيرو ورځو کې دموټر ديوه ټکر پيښه داسې وشوه چې زمونږ کور پرې وران شو، پلار مي مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکې مو په کلي کې له ترونو سره وې، دوی به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماګانو او ترورپانو به هم وخت ناوخت زمونږ سره لاس کوو.
هر چا سره زمونږ د يتيمانو غم و، زما د غوښتو لپاره چې کوم خلک راتلل دوی بيا تګ راتګ پيل کړو. هلک په بهر هيواد کې و، په ښار کې يې ښه کور و، زما دمورلپاره دا ښه موقعه وه چې له ما ځان بي غمه کړي. زه دومره ښکلي هم نه وم. اخر دکوژدني ورځ وټاکل شوه، خپلوان مي د کلي نه هم راغلل او ځو ورځې زمونږ کره ډېره و. دهلک کورنۍ درواج سره سم زما لپاره کالي پټرې او نور شيان په يو صندوق کې راوړل او بيا ټولو ته وروښودل شول. زما په سريې سره بنارسي واچوله او دسرو زرو يوه ګوته يي راته په ګوته کړه خوپه ښځو کې پټې-پټې خبرې رواني وې. مازديګرچې ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډېره خفه وه زما دترروپانو سره کښيناسته او ټولې ګاڼي يې بيا راواخيستې.
ښځو دا ويلي و چې ګاڼي داصل سرو زرو نه وو،خبره خو ربښتيا وه زما لپاره ښکلې ګاڼي له اروپا راوړل شوې وې،ډېر غمي په کې لګيدلي وو،خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سرو ته هم ور ورسيده، ګاڼي د ښار زرګر ته يوړل شوی، هغه د سرو زرو بيه ډېره لږه وښودله. وروستی خبره يې داوه چې داسي ګاڼې ځوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته چا داسې سره راوړې وای نو ما به ورته بيرته ورکړي وی.
اوس نو زما ترونو داسې فکر کاوو چې ګوندې دهلک کورنۍ ورسره درغلي کړې وه، هغوی هم خبرشول او خپل دليل يي ورته وړاندې کړو. دا چې نن صبا داسې ګاڼي د خلکو ډېرې خوښيږي اوداګاني په ډېرو پيسو شوې دي خو هيچا دا خبره نه منله. اخر دوی په جرګه کې دنورو سرو زرو دګانو دجوړولو خبره وکړه،خو زما په خپلوانو کې يوه څه بد ګوماني پيدا شوې وه،زما مور به سحر ماښام داخبره کوله"بيخ دې دسرو زرو ووځي خبره داعتبار ده"للډه دا چې خبره ختمه شوه اودکالو صندوق بيرته دهلک کورته ورواستول شو. ما په دې ورځ ځان په کوټه کې بند کړو او ښه مې وژړل، ځو ورځې مي ډوډۍ ونه خوړه مشر تره مې راغلو زما په سر يي لاس کيښودو او راته يې وويل اوس به ستا خبره منل کيږي، وايه څه غواړې؟ما ورته وويل زه نور تعليم کول غواړم.
زه پوهيدمه چې زما په کورنۍ کې هيچا په پوهنتون کي سبق نه و ويلی،جينکۍ څه چې هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته يا به ځمکې ساتلې يا به يې کاروبار کاوو. اخرمشرتره مې خبره ومنله زه په پوهنتون کې داخله شومه،له ما کشرې دواړو خويندو هم سبق ويلو،دوی تر ما ښايسته وې يوه د تره او بله د ماما د زوی په نوم وه.
دوه کاله نورهم واوړيدل او زما د وروستيوامتحانونو په ورځو کې زما دواده لپاره بل پيغام راغی. مور مي وارخطا شوه خو دا خلک مي ماماګانو پيژندل، هلک لکه زما په شان يتيم و ، د هغه مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې هم خبره وه چې زه يو واري كوژده شوې وم. زما ماميګانو به مې مور ته ويل چې زبيده ډېره خوشبخته ده چې خلک يې اوس هم غواړي. دهلک كورنۍ شريفه وه، بيا دكوژدنې ورځ وټاكل شوه وداځلې زما مورلږ كسان خبر كړل. ما شكر ويستلو چې سبق مې پوره كيږي او نوى ژوند به مې هم ارامه وي. خو دكوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ كره راغله، زما له مور سره يې يو څو پټې خبرې وكړې او ژر بيرته ولاړه. زما مور ساه نيولې په خپل ځاى ناسته وه، رنګ يې تښتيدلى و، ما ورله ژر اوبه وركړې. پوښتنه مې ترې وكړه چې څه چل دى،هغې وويل چې دهلک كور ته چا ليک ورلېږلى دى چې زبيده وړاندې كوژدن شوې ده او كه همغه ځاى واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده كوي سر به خوري،زما ماما ګان دهلک كورته ولاړل چې هغوى ته ډاډوركړي. ترونه مې دټوپكو سره دهغو نورو خلكو په لټه ولاړل دكوژدنې شيريني هم دغسې پاتې شوه.
د هغو نورو خلكو درک ونه لګيدو چې څه شول، ددې هلک مور وويل چې ماتوله ځواني كونډتون كې دخپل زوى لپاره خاورې كړه، زه نه غواړم چې د پردۍ جينۍ لپاره څوک زما زوى ووژني.
ما داخبره ډېره په سړه سينه واورېده،ارمان مې شو چې كاشكې دا سړى پيدا كړم او ورته ووايم"ته سخت بې غيرته يې"خو هيڅ مې ونه كړل. ماما ګانو مې ځان ملامته ګڼلو، ما يوځو ورځې دخپل قسمت ماتم وكړواو بيا مې ټولو ته خپله فيصله واوروله"كه له دې وروسته چا زما لپاره دواده پيغام راوړو،نو زه به ځان په خپله وژنم" دزړه نه مې يو لوى پيټى ليرې شو نو په يو ښوونځي كې ښونكې شوم. زما دكشرو خويندو ودونه يوځاى جوړ شول ،ورور مې ښونځى خلاص كړىو،اواوس دترونو سره يې دكاروبار چل زده كاوو.

هيڅا به راسره د واده خبره نه كوله بس يو مور مې وه چې لكه شمع ورو-ورو وېليده،په كور كې دا او زه يواځې وو،د اوونۍ په پاى كې به مونږ كلي ته ولاړو اوهلته هم زمونږ د شريكى كور و،زمونږ دحجرې سره نږدې دځمكې په يوه ټوټه يوه ډېره پخواني قلا وه،چې اوس شاړه پرته وه،او مونږ به ورته دنيكه بابا بنګله ويله،په اصل كې زما نيكه ډېر روښن فكره سړى وهغه غوښتل چې په كلي كې دماشومانو لپاره ښونځى جوړ كړي، دهغه وخت حكومت ورله اجازه وركړې وه،دقلا يو څو كوټې جوړې شوې وې چې دى مړ شو،بل هېچا بيا دا ونكړاى شول چې دښونځي لپاره مندې ترړې ووهي،هسې هم دكلي خلكو په خپلو وړو سبق نه ويلو،زه به چې كلي ته تلمه نو شاړه بنګله به مې ضرور ليدله.
زمونږ په كلي كې اوس څو تنو تعليم كړى و،اورېدلي مې و چې يو څو جينكۍ په بسونو كې نږدې ښارګوټي ته دسبق لپاره ورتللې،ما چرتونه وهل چې كه دا بنګله اباده شي نوڅومره ماشومان به په كې زده كړه وكړي،هر وختې به مې له ځانه سره كرل ريبل خو ځان به مې يواځې احساسوو.
دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په كلي كې وو، يوه ورځ له ترور سره له كوره وتلمه چې ترونو سره مشوره وكړمه، دغرمې مهال و په كوڅه كې څوک نه و،خو نابېره يو ځوان مخې ته راغى چې ما نه پېژندلو دى ودرېدو په مونږ يې سلام واچوو،او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مې راته مخ واړو او ويې ويلو"زبيدې دى دې ونه پيژندلو؟"ما سر وخوځوو" بختيار دى كنه" زه حيرانه شومه بختيار وړوكى هلک واو دنورو ماشومانو سره زمونږ كورته دلوبو لپاره راتلو. كله كله به يې په غولې كې ولاړ دمڼې ونې ته وختل او كچه منې به يې راشوكولې. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل،خو بختيار په ونه كې ونښتو او ترډېره وخته زما دلښتې له وېرې هم هلته ناست و، بيا مې مور راغله او دى يې له ما خلاص كړو. هغه وخت ما ورته ويلې و چې كه بيا مې وليدې نو پښې به درباندې ماتومه. زه په پوهنتون كې اومه دى په اتم يا نهم كې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اوس چې ما ولیدو نو لوی سړی و ماته یې په داسې سترګو وکتل چې زه نا ارامه شومه. له کوڅې ووتلو نود ترورنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وویل "په اینځری کې استاد دی"اینځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت واو دپټیو له لارو به خلک ورته په پښوورتلل. راتلونکې څوورځې زه دترونو کره ګرځیدمه چې دنیکه دښوونځي بیرته جوړولو رضا ترې واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو،خو دکوټو دجوړولو لپاره پیسې په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.

یو مازدیګر څو ښځې زمونږ کورته راغلې، په دې کې دبختیار مورهم وه چې ما پیژندله. دوی چای وڅښلې او څو شیبې زما له مور سره کښیناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه. ماښام مور راسره یواځې کښېناسته او راته یې وویل"تا اوس ټول عمر یواځې دتیرولو فیصله کړې ده؟"په دې پوښتنه کې ډېر ځوابونه و، زه یو څه پوهه ومه چې دبختیار مور یواځې زمونږ لیدو ته نه ده راغلې خوکله چې مور راته وویل"دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ویشتو کالو یمه او بختیار دنولسو کالو دی. زه اوس دومره مجبوره شومه چې یو ماشوم راسره واده کوي"زما له سترګو اوښکې روانې وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهیدم چې نصیحت یې راته کوو او که ماسره یې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاریده لکه چې بختیار راپورې ملنډې وهلې. بیا بیا به مې له ځانه سره ویل "زه دده خیرات نه اخلمه"دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې " ته خو دوه وارې پرېښودل شوې وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وویل چې زه دهیچا خیرات نه اخلمه هغه حیرانه وه،زما خویندې خبرې شوې نو هغوی هم حیرانې وې،دکلي ټول خلک چې خبرېدل حیرانیدل. بختیار زما ترونو اوماما ګانو ته جرګې وکړې،او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بیا مې ښار ته کډه وکړه،هلته دترور دوه انږیندې راپسې شوی. خو هیڅوک زما په احساس نه پوهیدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.

یوه ورځ چې دښوونځي نه کورته راغلمه نو دمیلمنو په کوټه کې څوک ناست و،د ترور لمسي راته وویل"بختیار کاکا راغلی دی"زه دده جرات ته حیرانه شومه "څومره کلک سترګی دی" مور مې راغله اوراته یې وویل بختیار وایي "ته یوواړې زما خبره واوره بیا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت ورورنه و که نه ددې خبرې هیڅ امکان نه و چې زه دې یو پردي سړي سره کښیناستلې وای،یو لوی څادر مې په سر کړو مخ مې نیم پټ کړو خو بختیار په کوټه کې داسې ناست و چې سترګې یې ځمکې ته نیولې وې. زه ده ته ښه ځیر شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټیټو سترګو ځواب راکړو، بیا یې خبرې داسې پیل کړې لکه چې ماته کیسه کوي"څو کاله کیږي ستا دماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سیندهم راختلی و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه وهیر،دکلي ټولو خلکو ته داواده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرګي نه لرل،له ښاره به یې پخه ډوډۍ راغوښتله بختیار وویل"په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکریزې وړلې زه دلاریو اډې ته په پښو روان وم.

زما دلسم امتحانونه و، دلاریو په اډه کې دشپې به ځینې هلکان راټولیدل چې یوځای سبق ووایي. هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالونه اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالې سره روانې وی. یوې جینۍ تمبل غږوو او تاسوټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده، "شمعې پرې سپرې دي جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویله نو زه په خندا شومه خوځان مې ونیولو،دی یوه شیبه غلی و بیا یې وویل" یوه جینۍ په ختو کې وښویده نو تاسو ټولو په برچ وخاندل، تا دنکریزو پتنوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینۍ نه اورلګیت واخیستو او مړې شمې دې بیرته بلې کړې. زه دویالې په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شمعې بلولې نو هغه وخت ما يوه دعا کړې وه چې"خدايه پاکه داجينۍ به ماته راکوې"دبختيار ددې خبرې په اورېدو زما وجود ورېږديدو،او له سترګو مې بې واره اوښکې رواني شوې.
دی ډېر په اخلاص راته لګيا و،خو ماته دنيکه بابا دبنګلي ښوونځی مخې ته ودرېدو،زما په ژوند کې اوس هم دغه کار و چې کول مې غوښتل ما ورته وويل" زه اوس د واده په هکله فکرهم نه کومه. زه په کلي کې ښوونځی پرانيستل غواړمه" بختيار په لومړي ځل سترګې اوچتې کړې او زما په لورې يې وکتل، "که په ما اعتبار کوې نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځی به مونږ دواړه جوړو، زه دتعليم په وزارت کې يو کس پيژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په ټوپونو شو. تراوسه بختيار راته ماشوم ښکارېدو،خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملګری لرمه.
بختيار دخپله جيبه دمخملو يو وړوکی ډبی راوويستلو او په ميز يې کېښودو.... بيا پاڅيدو او په تلوتلو کې يې وويل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر يم چې ته زما لپاره يې او زه دې کوم" دی زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختيار په خبرو زما دزړه. بورجلونه وخوځيدل، خبره نه شومه چې څه وختې مې موررا غله او راسره کښيناسته،هغې دمخملو وړوکی ډبی له ميزه را اخيستی و،او ورووړو د دې سر يې پرانيستلو. په دې کې دسرو زرو يوه ساده چله (ګوتمه)ايښي وه، نه ورباندې غمی لګيدلی و او نه ورباندې کار شوی و. مور مې هيڅ نه ويل بس ماته يې کتل. دهغې په سترګو کې يوه پوښتنه هم نه وه،ما خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې ته مې لاس وړاندې کړو، مورمې هغه ساده حلقه راواخيسته او زما دښي لاس په دريمه ګوته کې يې برابره کړه.

نرسه

دبم چاودنه ډېره زوره وره وه،دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپيښې له ځايه لس کيلو متره ليرې و. ددې روغتون مشر ډاکټر سمدلاسه ټولو ډاکټرانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تيار کړې. هغه مريضان چې ناروغي يې دومره سخته نه وه دکټونو نه ايسته کړی شول. ځينې په کې په خپله راپا څيدل او خپلو خپلوانو يې هڅه کوله چې ژر تر ژره له روغتونه يې وباسې. دروغتون ايمبولانسونه په تيزۍ سره راويستل کيده، ددوی چلوونکو دغرمې ډوډۍ نه څکه هم نه وه کړې،غزال دوه نوړۍ خوړلې وې او دنورو په شان يې زر ځان چمتو کړو چې دټپيانو مرسته وکړې. په لومړي ايمبولانس کې درې ماشومان و،شاهده ا و خليل ور وړاندې شول،په بل کې دشپاړسو کالو يو هلک و،جامې يې شلېدلې او دپرهرونو نه يې وينې روانې وې،غزال ور وړاندې شوه،په ايمبولانس کې ورته اکسيجن ورکړل شوی و،او له خطره بهر ښکارېدو ،دايمبولانس مرستندوی وويل:
"ددويمې درجې مريض دی"غزال پوهه شوه چې دويني اړتيا وه. فيصل ته يې چيغه کړه او هغه ته يې د وينې د نمونې اخيستو وويل.
د هلک د سر ټپ دومره ژور نه و،غزال دستانې په لاس کړې او ددې هلک دوجود دپرهرونو په لټه شوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخيرن و،دجامو نه يې دپټرولو بوی تلو،غزال له ځانه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي،په لړه شېبه کې هغې دده له لينګو پټلون قيچي کړو هلته دسوځېدو نښې وې،په پوښتې کې يې يوه وړه ټوټه اوسپنه ښخه وه چې غوښه يې څيرې کړې وه او وينې ترې رواني وې،غزال چې ټول پرهرونه ورله پټ کړل،نو ددمې لپاره يې دديوال سره ډډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګوله،ډاکټر خالد چې له یو مریض بل ته روان و،ددوی په لوري ورغی،دهلک دپرهرونو په هکله یې غزال نه پوښتنه وکړه.
که څه هم دهلک رنګ ژیړ بخن شوی و،خو غزال ته یې وویل:"ویني ته اړتیا نه لري ګلوکوز(سیرم) به ورته بس وي،بیا په تلو-تلو کې هلک ته یو نظر وکتل او ویې ویل:"وجود ورته پاک کړئ که نه دانفکشن خطر شته"غزال هم له دې خبرې وېرېده او په خپل مسلک کې یې هم له دې کاره بد راتلل،دبې هوښه مریضانو پاکول به هغې داسې ګڼله لکه چې غلا کوي یو انسان خبر نه وي او دوی... هغې په سپرټ کې مالوچ لامده کړل او لومړی یې دده خیرن لاسونه چې په تیلو او خاورو ککړ و پاک کړل،خواوشا یې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مریض به ورته وسپاري،خو اوس نور ټپیان راوړل شوي و. یو چا دګلوکوز دخیجولو الات ورته راوړل او په منده بل مریض ته یې مخه کړه. وخت کم و،غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ایښي و او دهلک وجود یې زر زر پرې پاک کړو. بیا دګلوکوز دخیجولولپاره یې دهغه لاس راواړو او دیو راوتلي رګ دپاسه یې دستني ځای په نښه کړو،د هلک لاس ورپیدو خو بیا ارامه شو،نابېره هغه سترګې وغړولې او غزال ته یې وکتل، په خیرن مخ د هغه سترګې عجیبه ځلا کوله.
خو ډېر ژر بیا یې سترګې پټې کړې،دګلوکوز دکڅوړې نه یو-یو څاڅکی راتویدو او دهلک رګونو ته ورداخلېدو،غزال یوه تولیه پیدا کړه ،په ګرمو اوبو کې یې لمده کړه او د هلک مخ یې ورباندې پاک کړو،خیري او وچې شوې وینې په تولیه کې جذبې شوي او دهلک دڅیرې زیړ بخنه څرمنه را څرګنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په یوه ښکلې هنداره پرتې دوړې پاکوي. دهغه هلک نسواري ګلګوتي ویښته لندو،غزال تولیه یوواري بیا لمده کړه او دده سر یې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دشلو کالو ایسېده،خو مخ یې لکه دڅوارلسو پنځلسو کالو ماشوم وهٔ، نري-نري ویښته یې دنوي خرئیل شوې ږیرې غمازان و.
په روغتون کې اوس دخلکو ګڼه هم زیاته شوې وه،دزخمیانو چغې،دښځو او ماشومانو ژړا،دنرسانو منډې تړړې او دایمبولانسونو نه د راښکته شویو کسانو د ټرالیو دپایو غږونه یو عجیبه وحشت جوړ کړی وو.
غزال د هلک له کټه وخوځیده او یو بل ټپي ته ودرېده چې ساه یې لنده لنده کیده،هغه ته یې داکسیجن خولئ پر پوزه کیښوده او چې ساه یې ارامه شوه نو دهغه دپرهرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخمیان و ددرملنې نه وروسته کورونو ته ورواستول شول، دځینو خپلوان خبرشوي واو روغتون ته یې ځان رسولی و. دځینو نورو په جیبونو کې د پیژندګلوئ پاڼې راوتلې و،او ددوی دکټونودپاسه په میخ شوو دړو یې نومونه هم لیکل شوي و، درې واړدونه پورا ډک وو.
غزال نه پوهېده چې دڅومره کسانو وینې یې پاکې کړې وې،د هغې مغزو شمیره نه کوله دنورو پټیو داخیستو لپاره په برنده کې روانه وه،چې نا ببره دټیلي ویژن دکیمرې سترګه پرې برابره شوه. یو ژورنالست د خپل مایکروفون سره ورته راوړاندې شو،له دې یې څه وپوښتل خو غزال ورته رډ رډ کتل او هم هاغسې د داروګانو ستور ته ولاړه. یوه ټرالی دسامانونوسره یې په مخه کړه او دې لا نورو ټپیانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټرخالد یې مخې ته راغی"دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسیجن ورکړه"،په روغتون کې اوس په لسګونو ځوانان داخل شوي وو،خوغزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان یادوي. هغې دسامان ټرالي فیصل ته وسپارله او په خپله یې دځوان کټ ته ځان وررورسوو، یوې نرسې دهغه لاس نه راوتلې دګلوکوز ستنه بیرته په رګ کې وروټومبله خو دهلک دخولې نه داسې غږونه راوتل ته به وایې چا یې مرئ خپه کړېده، غزال په منده داکیسجن خولئ راواخیسته او دهغه پر پوزه یې کیښوده.
ماښام مهال دغزال دنده ختمېده،خو نن دوی ته وویل شول چې دآرام په کوټه کې دي څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي،په سختو ټپیانو کې اوس درې تنه پاتې وو،یو کس

(c) ketabton.com: The Digital Library

داپریشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه،یوڅا غزال ته خبر ورکړی و،خو هغه دومره ستړې وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې،په تیرو دوو کالو کې دهغې دمسلکي ژوند دا دوېیمه لویه پېښه وه او دتیرې پېښې په پرتله اوس یې اعصاب پرځای و. درې ځلورساعته خوب یې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال یو څه وخوړل او وارډ ته ولاړه.

په دریو کې یو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم یې چاته نه ومعلوم داکسیجن په خیمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې یې زخم جوړ دی خو دی یې هوښ ته نه پرېښودو دده پوښتنې ته تراوسه څوک نه وو راغلي،دغزال زړه را ډک شو،په دومره وړوکي عمر کې خدای خبرچیرته یې مزدوري کوله، مور به یې خبره وي که نه، مور لري او که نه، پلار به یې چیرته وي، وروڼه خویندې...هغې دځوان لاس ونیولو،یو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو، دده نبضونه یې وکتل بیا یې داکسیجن دلیرې کولو امر وکړو،اکسیجن چې بند شو، نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخیسته،غزال ته یې وویل:

"ته همدلته اوسه اوڅارنه یې کوه" غزال یوه تپایي راښکله او په هغې کښېناسته،دهلک مخ ته په ځیر وه"چې نوم به یې څه وي"هغې دهلک لاس ته پام کړو، دګلوکوز ستنه تراوسه په کې ټومبلې وه خو په کڅوړه کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاسټیکي کینوله راوویستله ، هغه ځای چې شین شوی و یوه پټۍ یې پرې سلیخ کړه، بیا یې ورو-ورو دده لاس ومښولو دهلک پرمخ یوڅه رنګ ښکاره شوی و،غزال ورباندې غږ وکړو" ته زما خبرې اورې نوسترګې پرانیزه"دهلک باڼه ورورپیدل ،او غزال پوهه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شیبه نه وه تیره چې هغه وټوخیده غزال دهغه سر په خپلو لاسونو کې ونیولو داکسیجن دلیرې کیدو وروسته کله-کله مریضان ټوخیدل او ددې خبرې نښه وه چې دی له خطره بهر دی غزال پرې بیا غږ وکړو"سترګې پرانیزه"هلک ورو غوندې سترګې وغړولې غزال ورته موسکۍ شوه ته اوس جوړ یې؟ نوم دې څه دی؟هلک څو شیبې غزال ته کتل نا ببره یې په سترګو کې وحشت راښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅیدلی وی خو غزال را ټینګ کړو.

"ته په روغتون کې یې...."هلک خپل لاس ته وکتل بیایې خوا شا سترګې واړولې،غزال ورته وویل:"ته په چاودنه کې زخمي شوی وې"چاودنه...بم... هلک دشونډو لاندې وویل بیا یې سترګې له اوبو ډکې شوې بل لاس یې په سترګو کېښودو اوغزال ولیدل چې اوښکې دده پرانګو راوانې وې،هغه نه پوهېده چې څه وکړي په دې کوټه کې یوبل مریض اوس ویده وو، غزال دهلک لاس په خپل لاس کې ونیولو اوورته یې وویل:"که څوک خپلوان دې وي چې خبر یې کړو"هلک ناڅاپه دغزال لاس کلک ونیولواو غزال ته یې وویل:

"زه وپرېږمه ...مامه پرېږده...دوکان ...ماسره په دوکان کې شفیق هم وو...دوکان...موټرونه ... یا خدایه ...اوس هغه به چیرته وي"دهغه وجود په رېږدېدو شوغزال اوبو ته لاس کړاو دده خولې ته یې وړوکی ګیلاس ونیولو، هلک یو دوه ګوټه وکړه اوبیا په ټوخیدو شو،غزال دهغه په تندي لاس کیښودو او ورله یې تسلي ورکړه بیا یې ترې نوم وپوښتلو "ایمان" غزال په دړه د هغه نوم ولیکلو د هغه په تندي یې دوجود دحرارت معلومولولپاره یو توره پټۍ کیښوده، بیا یې یو څو جملې دراپور په توګه ولیکلې او له ده یې پوښتنه وکړه"ته توان ته اړتیا لرې، زه درته ډوډۍ راغواړم" دایمان زړه ډوډۍ ته نه کیدو خو غزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندي لاس کیښودو، غزال ډاکټرحمدي خبر کړو او د معاینې نه وروسته یوځلې بیا دایمان دکټ سره جوخته کیناسته او د ډوډۍ وړې-وړې مړۍ یې ورته په خوله کې ورکولې،ایمان اوس یوڅه دخبرو جوګه شوی و،دشونډو رنګ یې دتور نه ګلابي شوی وو،سترګی یې هم ځلېدې دډوډۍ نه وروسته ایمان ورسره ټوکه وکړه"سیګرټ څکلی شم"دغزال تندی تریو شو اونږدې وه چې ورباندې په قهر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای چې دایمان په سترګو کې یې شوخي ولیده، او بیا یې وویل:"ته آرام ته اړتیا لرې که څه شی دې په کار وي دکټ په سر کې زنګ لګیدلی دی دا ووهه."
په راتلونکو څو ورځوکې غزال هره ورځ دایمان پوښتنه کوله،د هغه د سر اکسرې اخستل شوې وۀ اوپه کې هیڅ زخم نه لیدل کیدو، دبم دچاودنې خبرونه په ورځپاڼو کې چاپ شوي و، دایمان مرکه هم په کې وه. په عیني شاهدانو کې دی هم شامل وو، سیاستدانانو خپلې-خپلې بیانیې ورکړې وې. غندنې شوې وې، پلټنې رواني وې، ایمان اوس ډېر ښه شوی و، دډاکټرانو نظر دا وچې په دوو ورځوکې به دی په خپلو پښو ودرېږي او دروغتون نه یې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله،سهار به یې ده نه حال وپوښتلو اوبیا به نورو مریضانو سره اخته وه. ایمان غوښتل چې دا دې زیات وخت ورسره وي او یوه ورځ چې غزال ته یې ګیله وکړه چې اوس یې پوښتنه نه کوي نو هغې ورته وویل:
"ته اوس ښه شوی یې"زما ډیوټي دهغو مریضانو سره وې چې دمرګ خولې ته روان وي زه نرسه یمه دایمان لپاره ددې خبرې زغم ګران وو،خو په بله ورځ چې ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دی دغزال په لټه کې شو،غوښتل یې چې هغه خپل کور ته راوغواړي،ډوډۍ ورله وکړي،ملګرتیا یې وپالي..... خو د روغتون دځانګې (وارډ) دروازه کې یې قدم ونیولو، مخامخ دیو پوخ عمر سړی په کټ پروت وو، ښایي دټریفیک کومه حادثه شوې وه بهر پولیس هم ولاړ و،غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کې نیولی و،دتندي نه یې ورته وینې پاکولې،سړی په هوښ کې وو.
غزال ته یې په ډکو سترګو کتل،اوغزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولې،ایمان هم له هغه ځایه دخپل کورپه لورې روان شو،په غوږ کې یې دغزال خبره بیا-بیا اورېده"زه نرسه یمه.....زه دټولو په پرهرونو پټۍ ږدم.

ځواک

زه اوس هم حیران یم چې دورځپاڼو دګېډۍ دپاسه اینښې دنیمې روپۍ سیکه مې ولې را اوچته کړه،ځان رانه څو-څو وارې داپوښتنه وکړه چې ولې مې دا کار وکړو،خو هیڅ ځواب راسره نشته. اوس چې جیب ته لاس کړم نو داسیکه مې په ګوتو ولګي اوزه خپل لاس دومره په وارخطایۍ له جیبه را وباسم ته به وایې کوم لړم چیچلي یم، اوس نیمه ورځ تیره ده، دچایو لپاره مې پیسې ملګري نه قرض کړې ځکه زماد وړو پیسو بټوه هم په دې جیب کې اینښې ده اوزه اوس دخپل جیب نه وېرېږم.
نن سحر زه څومره خوشحاله اوارامه له کوره ووتلمه،د بس تمځې پورې مې په لاره ځان ته ویل چې ژوند ډېر ښه شی دی، دخدای پاک شکرونه مې ایستل چې زه روغ وجود لرم. د تمځې سره نږدې داخبارونو او مجلو یوه وړه هټۍ ده،زه هره ورځ له دې هټۍ ورځپاڼه اخلم، کله-کله داسې کیږي چې زه دپنځو یا لسو روپو نوټ هټۍ وال ته ورکړم او تر څو چې دی ماتې پیسې راکوي نورې سورلۍ بس ته ختلي وي،داسې خو چېرې نه وشوي چې بس رانه تللی وي،خو زه غواړم چې تر ټولو وړاندې ورته وخیژم، دخپلې خوښې دګړکۍ سره نږدې سیټ کې کښینم،او تر دفتره ورځپاڼه ولولم، خو کله چې سورلۍ رانه وړاندې شي نو بیا دکښیناستو ښه ځایونه نورو نیولي وي، که قسمت مې ښه وي نو په وروستیو سیټونو کې یونیم ځای راته پاتې وي،که نه په ولاړې سفر کووم،او په ولاړې بیا ورځپاڼه نشم لوستې نو ددې ستونزې حل مې دا را ایستلی دی چې له کوره په جیب کې دورځپاڼې پوره پیسې وړم، هټۍ وال هم اوس خبر وي چې ما شمیرلې ماتې پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په لاس کې نيولې وي. هغه چې ما له ليرې وويني نو ورځپاڼه راته په لاس کې ونيسي،زه دهغه پر لاس پيسې ږدم او په بل لاس ترې ورځپاڼه اخلم.
نن هم داسې وه خو يوه بله پېښه هم وشوه،دهغه مخې ته دورځپاڼو پر لوېې ګيډۍ دنيمې روپۍ سيکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هټۍ ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې ورباندې سترګې ولګيدې اوکله چې هټۍ وال زما پيسې په خپل حسابي دخل کې ورغورځولې نو ما دورځپاڼې دلاندې نه خپل لاس وروړاندې کړو،دا سيکه مې راواخيسته او ژر مې خپل دجيکټ جيب ته وغورځوله.
ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حيران يم چې دا څنګه وشول، زه عموماً ډېر سست يم او دژر فيصلې کولو توان نه لرم، په کور اودفتر کې هم نور راپورې خاندي چې زه دمعمولي خبرو لپاره هم ډېرسوچونه کووم، نو نن مې څرنګه دا سيکه راواخيسته، هټۍ وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وويل، خو ما ترې مخ ګرځولی و او د بس سټاپ په لور په ګړندي ګامونو روان شوم، زه هم دهغې شيبې راهيسې نا ارامه يم.
په بس کې راته دخپلې خوښې سيټ غيره خلاصه کړه،خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځپاڼه مې کتله خو هيڅ نه پوهيدم چې څه په کې ليکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واړوله خو نه يم خبرچې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ويلي دي، هيڅ مې نه يادېږي بس دجيکټ د جيب په تل کې ايښې سيکه راته بلا ګرځيدلې ده.
يو وارې مې تکل وکړ چې يوځای کې يې خطاکړم، خو يونا ليدلی ځواک مې لاس وونيسی، دسهارراهيسې مې ځان ځوروارې تسله کړی دی... داچې په ټوله دنيا کې د ورځې په ميلينونو ډالرو غلاګانې کيږي، سياست وال هره ورځ رشوت اخلې کورونه اوکارخانې جوړوي، زمونږ ددفتر مشر ځوروارې په سرکاري ټيلې فون دخپلوملګرو سره خبرې کوي، دوکانداران څومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنګه دپلار په ځمکه خيته اچولې ده... داهم غلاده...ماما تراوسه زما مورته دپلار دميراث برخه نه ده ورکړې...او زه... زه دنيمې روپۍ په سيکه نا ارامه يم ...لعنت دې وي پرما، خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سيکې پرغمل نيولي وو،ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر يم چې هغه ډېر لوی او ښنونکی رب دی، زه هټۍ وال ته هم دګناه احساس نه کووم، هغه خبر دی چې زه ډېر ايمانداره يم، يوځل يې په تادۍ کې راته زياتې پيسې بيرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې اودی دومره خوشحاله شو چې ديوې نوې مجلې نوې ګڼه يې مفته راکړه، دی زما ډېراحترام کوي.
خو زه نن خپل ځان ته عجيبه ايسيدم، ځان راته وايي"ښه نوټول عمر دې يوه بله ځيره په مخ لګولې وه....تاهم دنورو په شان نن اصلي څيره راته ښکاره کړه"زه ځان ته په قهر شوم"ټوله دنيا همدغسې ده...ديوې سيکې هيڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه"بيا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښيناستم نو ځان راته پټ-پټ خاندل، په مايې ملنډې وهلې، "ښه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په يوه ډرامه کې دې خپل رول لوبوو که څنګه؟"ما سترګې پټې کړې اوځان ته مې وويل:
"نارمل انسان تل غلطي کوي...بس اشتباه مې وکړه...بيا به داسې نه کووم"ځان مې غلی شو خو بيا يې لکه دښامار سر راپورته کړو"داپيسې ستا نه وې"ما ورسره استدلال وکړو"دا دهټۍ وال پيسې هم نه دي....يو بل چانه پاتې شوې وې اوس به ددې سيکې خاوند پسې چيرته ګرځم؟ دا نا شونې ده"ځان مې په قهر وويل:"ښه نو اوس داجواز غواړې که تاته دا چانس پيدا شي نو هره ورځ به دا کار کوې، په دې سيکې ستا څه حق دی؟" "حق... زه ناراضه شوم" حق مې په دې دی چې زه دهټۍ وال نه هره ورځ، ورځپاڼه اخلم "...ځان وخاندل" ښه نور" داچې زه هره ورځ کار کووم ...تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... ما دخپل ځان په هکله څه ويل خوبس ودرېدو او زما ځای رارسېدلی وو، زه دبس نه ورښکته شوم،دسړک نه پورې غاړې ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیرشوم نو د ورځپاڼي هټۍ ر انه ځو ګامه لیرې وه، په دې وخت کې به دښوونځي هلکان یا بې کاره ځوانان دهټۍ خوا اوشا دلرګي په تختو ایښي رنګارنګ مجلو ته تاویدل را تاویدل، هټۍ وال به دلرګي په یو تش صندق ناست او چای به یې ځښلې.
زه دهټۍ مخي ته ودریدم نو دی ژر را اوچت شو راته یې دچایو ست وکړ،خو ما ورته په انکار سر وخوځاو،دده شاته دلرګي په یو شیلف دسیګرټو قوتی،دبسکټو او کاغذي رومالونوړې پیکټې ایښي وې،ما دکاغذي رومالونو وړوکی پیکټ ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو،نو ما دجیکټ دجیب نه هغه سیکه را وویستله او ډیر په چټکی مې ورځپاڼو په ګیډۍ کې کیښوده "شل پیسې"هغه وویل ما دخپلي بټوې نه پیسې راوویستلې هغه ته مې په لاس کې ورکړې،درومال پیکټ مې ترې راواخیستو او دکور په لورې روان شوم زما دننه خاموشي ده، بهرهم چپه چوپتیا ده، زه یواځې دخپلو پښو ښکالو اورم.

دژبې خرپ

نن دبرتانیا په ټولو لویو وړو ورځپاڼوکې زما فوټو چاپ شوی دی،ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندي او زما سترګي دهغي نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي یې پرې وهلې ده، دعکس سره داسي جمله لیکلې ده، "ملکه دکوین میرې روغتون دایکسرې دیو پرمختللې سیستم دپرانیستې په موقعه دیو ایشیا یې کارکونکي سره"ځینو ورځپاڼودا عکس په دویم مخ کې چاپ کړی دی ځینو یې په وروستی مخ، ځکه چې دنن لوی خبردترکیې هغه زلزله ده چې دوه زره کسان په کې مړه شوي دي.
زما میرمنې نن دغرمې هغه وخت په ورځپاڼو کې زما عکس ولیدو چې د ورځې سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځای ټولې ورځپاڼي وار په وار لیدې اوهغه ټولې یې کور ته راوړې چې دا عکس په کې چاپ شوی و،بیا یې راته دکار ځای ته ټیلیفون وکړو او وویل چې هغې ټول دوستان او دپیژندګلوې خلک خبر کړي دي چې ورځپاڼه وګوري.
زه خبروم چې هغې به لومړی ټیلیفون خان اغا ته کړی وي،دهغه ښځه زما دمیرمنې سیاله وه، په هره موقعه به یې دخپلو لویو-لویو شتمنو ملګرو،دهغوی دکورونو دباغونو دصوفو اولوښو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلی وو... اوس زما ښځې له خدای موقعه په لاس ورکړې وه،په کوین میرې روغتون کې زما پنځه کاله کیږي چې دکمپیوټر انجینر په توګه کار کووم،زما له کاره ټول خوشحاله دي،یو کال کیږي چې یوې امریکایي کمپنۍ دایکسرې نوی ماشین جوړ کړی وچې دیو کمپیوټر سره تړلی واودبټن په یوکلیک (کیکاږلو) دهډوکي د هر اړخ عکس اخلې. ددې مشین دکار په هکله پنځو کسانو ته تربیه ورکړې شوې وه،چې یو په کې زه اوم،په تیږو ځو میاشتو کې مونږ ددې ماشین د رارسیدو سره ددې د لګولو امتحاني دوره کې بوخت وو .
تیره میاشت خبر شوم چې ملکه به دروغتون ددې برخې لیدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشین ښیګڼي ښایو،دملکې دراتګ دخبر سره په خلکو کې جوش پیدا شو، یوه ورځ مې ولیدل چې په هره برنده کې دلرګینو دروازو په بیخ کې لګیدلې دپیتلو پټۍ پالش کیدې،بهر په هر چمن کې دهر یو بوټي سره یو باغبان لیدل کیدو، ځینی کوټي رنګ شوي ، دکړکیو دشیشو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپیره دوړوکي دیوال دپاسه لګیدلې اوسپنیزې جنګلې په تور رنګ کیدې، او ددې لوی دروازې په هر مخ طلایي تکي په تور مرمر کې بریښیدل.
یوه ورځ دروغتون مشر چې ما چیرې نه و لیدلی زمونږ څانګي ته راغی، دټولو سره یې ښه په خندا خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږه مشره هم ورسره وه... راته یې وویل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اودا چې دهغې دراتللو نه یوه ورځ وړاندې به مونږ تمرین کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې یوشان تورې جامې یې په غاړه وې اوکړه وړه یې دپولیسو وو راغلل،زمونږ مشره دیو څو تنو سره را ښکاره شوه مونږ په خپل-خپل ځای ولاړ وو،زه دنوي ماشین سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه یوی بیته کېکاږم،ګومان مي نه و چې ددې دومره لوی ماشین تر شا زه به چاته ښکاره شوی وای، زمونږ مشرې دملکې په شان یوڅو قدمه اخوا دېخوا واخیستل،یو څو تنو سره یې په نرمه لهجه خبرې وکړې او یو تن سره د لاس روغبړ وکړو، په هغو دولسو کسانو کې یو تن خپلې ګړی ته وکتل او ویې ویل بس دی اوس وړاندې ځو دوی ټول ووتل مونږ بیرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پوړ کې جوړریسټورانټ ته ولاړم او په خپل ځای کښېناستم،له دې ځایه بهر چمن ښکارېدو،دریسټورانټ زیاتره کارکونکي ما پیژندل په دوی کې کترین هم وه،چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو یوه بوډۍ وه چې سخته متعصبه انګرېزه وه.

یوواري ما ډوډۍ خوړله نو دې زما مخې نه وړه ګلدانۍ اوچته کړه او په بل میز یې کیښوده چې یو سپین پوستي سړی او ښځه پرې نا ست وو، بل واري دډوډۍ پاتې پیسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځای راته دلرګي پر تښته کیښودې.

ما ددې مشر ته شکایت کړی و،نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ یو خاموش سوړ جنګ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله-کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بیا به یې ورو غوندې وویل"زمونږ وطن یې مردار کړی دی"دمیزونو دپاکولو پر وخت به یې دشونډو دلاندې یو څه وویل او ماته به یې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ریسټورانټ کې تېرو او هغه به شاوخوا ګرځېده نو زه به نا ارامه وم ، یو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوی پرې ځان واچوو، ځینو راته وویل:

"پروا یې مه لره"نن هم هغې دملکې دراتګ خبره کوله او دنور کله په شان زماځنګ ته دتیرېدو پر وخت یې وروغوندې وویل:"شکر دی چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخندل چې ټوله دنیا په کوم مخ روانه ده او دا بوډۍ په داسې شاهي کورنۍ نا زېږي چې په خپله ددې هیواد دورځېانولخوا په ورځ کې یوځلې خو بې عزته کیږي خیرزما یې څه......زه چې ماښام کورته تلمه نومشرې راته یادونه وکړه چې صبا ته به نکټایي ترې ،بس دلته "زما یې څه"احساس رانه ولاړو، زما دنیکټایي نه بد راځي،خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرګ مفاجات" سحر چې دتک سپین کمیس سره مې سره نیکټایي وترله چې میرمنې مې دکباړ نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړې وه،دسحر نهه بجې روغتون ته ورسیدم نو په ټولو دروازو پولیس والا ولاړ وو، ګاډي تالاشي کیدل دډاکټرانو او نرسانو شناختي کارټونه بیا-بیا کتل کیده، جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېړ کاغذي سټیکرې په جامو لګولې چې له نورو وپیژندل شي، په خپلې ځانګې کې مې ولیدل چې ټول داسې جوړ او تیار راغلی وو ته به وایې چې واده دی، زمونږ مشرې دومره داوچتو پوندو بوټان په پښو کړې و چې په کې ګرځیدلې نه شوه مونږ ته یې وویل چې"عادي کار وکړئ دملکې لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندي ګونجې ددریو پر ځای دولس شوې وې.

پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لویه دروازه رادننه شو،اولکه څنګه چې یو ورځ وړاندې مونږ لېدلي وو د لسو دولسو سړو یوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کیمرې سره دټیلي ویژن د فبلم جوړونکي هم تیار ولاړ وو، یو څو دننه په لږه فاصله ورو-ورو ورسره خوځیدل داسې لکه چې دمچانو یوه جوپه خوځیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبې ته راغله،دټولو پیژندګلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دایکسري دماشین بټن ته مې زور ورکړو، یومریض مو دوړاندې نه تیار ودرولی و،نږدې وه چې ملکه بلې کوټې ته بیول شوې وای چې په کمپیوټر دهغه مریض هډوکي ووینې خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره یې خبرې پیل کړې،په دې وخت کې دځو کیمرو رڼاګانې پر ما او پر هغې لکه د تالندې ګوزارونه وکړل، زما نه یادیږي چې ملکه څه پوښتنه کوله اوما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه یوه لحظه وو، بیا چې په ځان پوهیدم نوهر څه خلاص وو، ملکه بلې کوټې ته تللې وه او زه حیران په خپل ځای ولاړ وم.

ملکې تقریبا په روغتون کې نیم ساعت تیر کړو،او دهغې موټر له لوی تور اوسپینزې دروازې ووتلو نو ترډیره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له یو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مریضانو داېکسرې په اخیستو کار پیل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازدیګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کاربوخت و،خو هغو خلکو چې په ورځپاڼوکې یې زما تصویر لیدلی وو راته به یې مبارکي وویله یابه راته موسکی شول چې مونږ دې پیژنو.

زه نن هم دنور کله په شان دچایو لپاره ریسټورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کښېناستم نو شاواوخوا مې وکتل هغه زړه کاترینا نه ښکارېده، زه لږ خفه غوندې شوم... چې هغې زما عکس لیدلی دی که نه ...کېدای شي لیدلی وي او بد وربادنې لګیدلی وي اوپه همدې خبره ځان راته نه ښکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم..."اخر مې دې بوډۍ ته ماتې ورکړه....اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو،ددې ځو کلونو داعصابي فشار نتیجه زما په بریالیتوب راوتلې وه. دریسټورانټ په ځو میزونوکې ورځپاڼې ایښې وي او زما دبري اعلان وو.

ما چای خلاصې کړې او له ریسټوانټ نه چې ووتلمه نو کاترین مې ولېده دهغې په لاس کې دپیالو ډک یو پتنوس وو،زما زړه ودرزېدو، فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونیسي... ښایي له ماسره هیڅ خبره ونکړي...ښایي له ما ښښنه وغواړي... ښایي...خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته یې ډېر په عجیبه سترګو وکتل،داسې لکه چې پرما رحم کوي...داسې چې یو تربور بل ته دحج مبارکي وایي...دهغې لهجه داسې وه لکه دتیرې چړې یو خرپ... چې زما زړه کې یې ووهلو... راته یې وویل:

"څنګه ...زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو یې زما له غوږونو نه ووتلو.

یواځې شیبې

نرګس دتیرو ځو ورځود باران له کبله په کور کې وه،هغې سره دخوړو تازه شیان په خلاصېدو وو،او نن خو ورکره مېلمه هم راتلو،نور کله به یې لوښو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به یې دهرې شنبې په ورځ داولادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرګس دکونډتون کال پوره شوی و، تیر کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپي مرګ ترې جدا کړو او ددوی ددېرشو کالو دیوځای ژوند مزې یې پرې کړې.

نرګس په پردېس کې پنځه اولادونه لوی کړي وو،ځلور لوڼه یې دخپل-خپل کور وې،یو زوی یې لره چې د واده نه وروسته ورسره ځو میاشتې پاتې شو،خو بیا ترې بېل شو،په دې ملکونو کې یو کور دیوې کورنۍ لپاره بس ګڼل کیږي دخاوند تر ژونده نرګس ډاډه وه چې خپل فرض یې پر ځای کړی و،جانباز به دشپې ټیکسي چلوله او دورځې چې به یې خوب پوره شو نو دنرګس دلاس رنګا رنګ خواړه به یې خوړل،خو اوس دا یواځې پاتې وه، هغې کوټ په غاړه کړو دکور کونجیانې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دماتو پیسو بټوه یې په جیب کې کیښوده او بهر راووتله،په کوڅه کې یوې ورې جینۍ خپل ګلابي بایسیکل چلاوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازې پرانیستې او په خبرو اخته وې، د نرګس په لیدو یې ورته لاس وروخوځاوو،هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووایو.
دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سړک جوړ وو، نرګس ددې دوکانداران پیژندل،دځینو اولادونو ددې دبچو سره په ښوونځي کې سبق ویلی وو،اوس دوی هم ځوانان و،هغې دیوڅو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړې زړه ډاډه شو، د تیرو څو ورځو د یواځې توب احساس یې ورک شوی و،هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تیر کړی و، ژبه یې ماته کوډه زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنیا په معاملو پوهیده،اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټیلي فون کوو، بیا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمړینې نه وروسته یوه-یوه لور به ورکره پاتې کیده زوی به یې هم لیدو،بیا ورو-ورو ددوی راتګ کم شو په ټیلي فون به خبرې کیدې، نرګس به دزوی نه مروره وه چې هغه یې پوښتنه نه کوي،خو شهباز دښار په بل سرکې اوسیده، هغه په دوو ځایونو کې کار کاوو او نه یې غوښتل چې درخصتی په ورځ بیا په سړک روان وي، نرګس به ماښام مهال ډیره زوریده، جانباز به راډیو ډیره اوریده او کله چې نرګس به ډیره خفه شوه نو دراډیو اوټیلي وېژن غږونه به یې لوړکړل، بیا به یې په چیغو-چیغو وژړل، یوه ورځ مشرۍ لور ورته وویل: "مورې د ژبې یا دکومې بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه،خو نرګس ورته وویل:
"اوس په دې سپین سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وویلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دېرش کاله پخوا هغې یو دوکان کې څو میاشتې کارکړی و خو یوه ورځ چې یوې سپین پوستې وربانډې وتوکل دې جانباز ته کیسه وکړه او هغه وربانډې کار بندکړو، نرګس پرې ډیره ګرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهریدلی وهٔ، بلې لور ورته ویل چې دکور یوه کوټه دې په کرایه ورکړې چې یو څوک دې ورسره وي،خبره ربښتیا هم وه دنرګس کور ډیر لوی و، څلور کوټې دخوب وي، یوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خاني جوړې وې، په دې هیوادکې ډیرو خلکو کوټې په کرایه ورکولې، خو نرګس به ویل کوټه هلک ته څنګه په کرایه ورکړم دی به وخې ننوځي لوښې به راته ناولي کوي، انجلۍ که وي هغه به ملګری لري څوک به یې منع کوي چې دشپې دې بهرنه ګرځي، دهغې کشره لور ډیره ژبه وره وه یوه ورځ چې مور ترې ګیله وکړه نو ورته په وینا شوه، "تا څنګه په دې وطن کې عمر تیرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشي چلولی چې بهر وګرځې...ستا علاج دادی چې ته بیرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډیر خلک پیدا کړې" زړې په هغه شپه لور ته څه ونه ویل خو دشپې یې دومره وژړل چې بالښت یې لوند شو خدای ته یې هم دغه زاری کولې چې ما هم واخله.
ورځې په میاشتو بدلې شوې او نرګس ورو-ورو دخپل یواځې ژوند سره عادت پیداکړو،کله-کله به دجانباز نږدی ملګرو ترینه په ټیلیفون کې حال احوال اخیستو په دې کې اشرف هم شامل و،دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډیر راتلو،دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه یې پخوا مړه وه او دوو زامنو یې دپلار پوښتنه نه کوله ،جانباز به دهغه ډیر خیال ساتلو، نرګس ته به یې ویل ده ته وطني شیان پخوه چې دیواځې توب احساس ونه کړي.
هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرګس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوارو ډوډۍ کله پراټې او حلوه پخول.
دجانباز دمړینې نه وروسته اشرف به یواځې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرګس په اولادونو کې به څوک ورکره راغلی و،خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هیڅوک نه وو،په دې ورځ به تل دهغې دربیمه لور سیلۍ راتله، خونن هغی سحر ورته په ټیلیفون کې ویلي و چې دا زکام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې ده اوډاکټر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داولادونو په تکليف ډېره زهيره شوه، سيلۍ ته يې وويل چې ارام دې وکړي بيا دغرمې يې پام شو چې اشرف هم راتلو دا يو څه نا ارامه شوه،بل هيڅوک په کور کې نه وو،که څه هم اشرف ددې دکورنۍ دغړي په شان و،خو هغې ته يوه عجيبه احساس وشو،که څوک خبرشول دا ديو پردي سړي سره په کور کې يواځې وه نو بيا....يو وارې ټيلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووايي چې مه راځه، خو بيا ودرېده دماښام او ديوائيټوب داحساس سره هغه وېرېده، هغه ديوې اونۍ راهيسې په کور کې يواځې وه، درې ورځې کيدې چې هغې هېڅ نه وو پخ کړي، په يخچال کې يې دتيرو څوورځو پاتې ډوډۍ گرموله او خوړله.

اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا يې راوړه نو سمدلاسه يې پخلی پيل کړه،داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتې وريژې بينډۍ هم وې، دپخلي پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تيره بيا دميلمنو لپاره چې به يې پخلي کاوو، په داسې وخت کې به جانباز هم د دی سره په پخلي کې لاس کوو، ترکاري به يې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به يې ورته غوښه اخته کوله.

دکله راهيسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بيل شوي وو،نرگس او جانباز يو بل ته ډېر نږدې شوي وو،او هم په دې خبره به د هغی زړه ارې ارې شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شيبې ډېرې ناوخته وموندلې،هغه دپخلي نه وزگاره شوه نو دمازديگر لمونځ يې وکړو.

اشرف چې ماښام راورسيدو نو نرگس ايله دخپلې مشرې لور سره په ټيلي فون خبرې خلاصې کړې وې،هغې ته ويلي و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې يواځې وي،خو لور يې يواځې دومره ورته وويل چې کاکا ته مې سلام ووايه،دنرگس زړه ډاډه شو،هغه کوم غلط کار نه کوي،نرگس يو څو شيبې داشرف سر کښيناسته، بيا يې ډوډۍ تابيا وکړه،اودواړو په گډه وخوړه، دوی زيات وخت د نرگس داولادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کارکونکو څوتنو ځوانانو کيسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څوواري دهغه په خبرو وخندل، د هغې پام نه و،او چې اشرف خپل لاسي گړۍ ته وکتل نو د نرگس سترگې هم ديوالي ساعت ته په ځيرشوې، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حيرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپيره وخت په دې غم نه شو.

اشرف په تلو کې ترېنه پوښتنه وکړه که څه کار يې بند وي نو دی به ورته وکړي،نرگس ترېنه مننه وکړه او دی ولاړو،له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو اوڅوساعته به يې ورسره خبرې وکړې،داشرف په وينا نرگس دکور سره نږدې دخشکه شويئ په دوکان کې دوه ورځې کار پيل کړ،هغې پيسوته دومره اړتيا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه.

دوه مياشتې همدغسې واوړېدې او يوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه- نه دی ليدلی،که څه هم دې به ورسره په ټيليفون خبرې کولې،خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمي احساس و نه کړو،اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو.

په يوغسل خانه کې دنل اوبه څڅيدې هغه يې ورته په خپله جوړ کړی وو،دموټر دگراج مخې ته لويه ونه يې ورله پرې کړې وه،دجانباز دزوړ موټردخرڅولوتابيا يې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به يې ورپورې ملنډې وهلې،او دې به د وېرې ورسره نشوئ کولې.

هغې اوس په ځان يو څه اعتماد پيداکړی و داشرف په خبرو به يې زړه ته ډاډ وموندلو اوځان به يې يواځې نه احساسوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه چې دهغې مشره لور ورکره راغله نو په مورکې یې یوه څه بدلون ولیدو، نرگس به عموماً ساده خړې جامې اغوستې،د وېښتو کلکه کوڅۍ اوغټ څادر په سر...دجانباز دمړینې نه وروسته هغې رنګین لباس نه و اغوستی،خو نن د هغی اسماني رنګه وریښمېنې جامې په غاړه وې،دڅادر په ځای دشیفون لوپټه یې په سر وه اوچې لور ته ورنږدې شوه نو دجامو نه یې دهغه مخصوص عطرو خوشبويي راپورته شو چې جانباز به ورله راوړو، نرگس دلمسو په خبرو خندل او څو واري یې لور هم په غیږه کې ونیوله.
د مور دا بدلون دهغې دټولو اولادونولپاره حیرانونکی و، دوه لونې یې خوشحاله وې، نورو بیغورې ځرګنده کړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډېرې مودې وروسته خپله مور ولیده نوتندی یې تریو ونیولو، هغه خبر و چې اشرف ددوی کور ته ډېر تلو راتلو ځکه نرگس به خپلو ټولواولادونو ته دهغه دراتګ خبره کوله.خو په خپل مور کې یې دا بدلون خوښ نشو، داخلک به څه وايي دهغه په زړه کې وګرځیده، خو بیا دښځې په وړاندې یې مورته څه ونه ویل. شهباز چې دورځې دتیرېدو وروسته دکور په لور روان شو نو ښځې یې لومړی خبره همدا وکړه"مورنن ډېر فیشن کړی و"شهباز دقهر نه هېڅ ونه ویل خو بس خپلې شونډې یې وچیچلې او دموټر رفتار یې نورهم تیزکړو.
هغه ماښام نرگس دټیلیفون غوږی نیولی وه او په بل سر کې یې دخپل زوی ویناګانې اورېدې"ته اوس مونږه شرموې،خپل عمر ته وګوره... دا زما خسرګنی به څه وايي دا خلک به څه وايي..."او بیا شهباز چې داشرف نوم واخیستو نو نرگس دسر نه تر پښو ولړزېده"مونږ خو داشرف کا کا ډېراحترام کاوو دی دومره پریوتی انسان دی..."نرگس هیڅ ونه ویل بس ورو غوندې یې غوږی بیرته کېښوده اومخامخ لګېدلې هنداري ته خیر شوه.
په بله ورځ دهغې لور سیلی ورکره راغله نو نرگس دکور دروازه ورته پرانیسته، دهغې ټول وجود په خړو جامو کې پټ و اوپه سر یې تور څادرکلک تاو کړی و، دهغې په شونډو یوه سترې موسکا راښکاره او بیا ورکه شوه.

نیمګړې کیسه

په کوڅه کې دجوارو دنینو خرخونکي غږ را پورته شو"پولی واخلئ پولی... دکور ماشومانو لویې دروازې ته منډې کړې،هغه هم له ځایه را پاڅیده، دڅادر د پیڅکې پورې تړلې پیسې یې پرانیستې او دخپل دروند وجود سره دکوڅې په لورې روانه شوه، لږه شیبه وړاندې هغې پتاسې خوړلې وې چې ورېنداری یې دچا دکوژدنې نه ورته راوړې وې،او دهغې نه هم وړاندې هغې ډوډۍ خوړلې وه، دډوډۍ نه وړاندې یې ګنډېرې ژولې وی او دګنډېرو ضرورت ورته ځکه پیدا شوی و چې ډېره مالګینه غوښه یې خوړلې وه.
دهغې په ژوند کې دوه کاره وو، یو ټوله ورځ خواړه او بله په کټ به پریوته او سترګې چې به یې پټې کړې نو ځان به یې دناوې په حیث لیدلو، دهغې په زړه کې بس یو ارمان و و،واده...واده او واده...
دپیغلتوب په درشل کې به یې شپه او ورځ دا خوبونه لیدل چې ډېر ژر به یې ځوک وغواړې.
هغه په دې غم کې نه وه چې سړی به څنګه وي کار به څه کوي ځوان به وي که زوړ... بس هم په دې تصور دهغې وړه دنیا اباده وه،ځکه خو یې سبق هم پوره نه کړو ددې نه مشرې دوه خویندې چې واده شوی،نو هر چا به ددې د راتلونکي په هکله خبرې کولې،بیا دهغې ورونو هم ودونه وکړل،په کور کې ماشومان وزیږېدل ددې مور پلار زاړه شول،مور یې دپخلن کار نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولی، ځکه خو دې د اخلي پخلي کار په خپل لاس کې واخیستو او هم ددې ورځې نه ددې ولوږه هم زیاته شوه، د ډوډۍ نه وروسته چې به دې دسترخوان راټولوو نو پاتې شیان به یې هم خوړل بیا به هم دې ته خپله خیټه تشه ښکاریده،دکوځې نه یو پلورونکي به نه شو تېرېدای دهغې دکور مخې ته یې دخوراک دشیانو دخرڅولو لپاره ضرور ناره وهله،"وړې دي وړې ... دجوارو نینی ګنډېرۍ...نان خطایي...کیک یوه ورځ ورته ورېنداري په ټوکو کې وویل:
"خېټه ده که ژرنده...هډو ودرېږي نه...خو دې به دهیچا پروا نه کوله...بس خواړه وو چې ددې خیټې ته ورولویدل، ددې وزن اوس دومره زیات شوی و چې په ګرځیدوبه یې ساه ښکته پورته شوه، په پونړو به نه شوه ختلې، یو کار به یې وکړو نو بې حاله به ناسته وه، په دې ځوانه ځوانۍ کې خلکو ورباندې رنګارنګ نومونه ایښي وو.
ډومبکۍ،مېښه....پنډه شاببو....چاتۍ.... دهغې مور ټولو خپلو خپلوانو ته ویلي و چې که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلې ټولې ګاڼي ورکومه،خو هلکانو به غوږونه ونیول چې دې غواګۍ سر به څوک ژوند تیروي.
ښه نو ولوستونکیه....تر دې خو ما کیسه وکړه پاتې کیسه ته راته پوره کړه...څه؟...ته وایې چې کیسه لیکل ستا کار دی...تراوسه ددې جینۍ نوم هم راته څرګند نه شو،ولې دې داسې کیسه پیل کړه چې پای له ما غواړې ښه سمه ده...ما ځینو خلکو ته دا کیسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چې نور نو ددې جینۍ سره څه وکړم.
یوه ډله خلکو راته وویل چې که داجینۍ ښه اخلاق لري... کورنۍ یې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عیب نه دی... یو رژیم (دخواړو پلان)دې ورته څوک ونیسی... سمه به شي او په کار ده چې یو څوک یې وکړي.
خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چې که ستا ورو،زوی ،ماما یا نږدې خپلوانو کې یو ناواده سړی وي نو ایا دوی به دا جینۍ وغواړي؟
یوې بلې ډلې راته وویل چې دا جینۍ بې له واده هم ښه ژوند کولی شي،دې له په کار دی چې پاتې عمر دې دمور پلار په خدمت کې تېر کړي،کله چې دوی نه وي...دا به دکور مشره وي....ټول ورونه خویندې به ورباندې راټول وي،عزت او ناموس به یې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنیا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.
خو زما پوښتنه دا ده چې څوک به دخپل خور،لور ورېرې، خورزې یا لمسۍ ته داسې راتلونکی وغواړي، ښه نو ولوستونکیه... څه چرت وهې افرین شه چې تراوسه دا کیسه لولې،زه درته اوس خبرداري درکومه چې وړاندې دا کیسه مه لوله ځکه ددې پای نشته...ښه ده نو چې ته زما خبره نه منې نو زه به دا کیسه همدغسې پرېږدم نیمګړې...

پلار،مور او لور

پښتنه له اسمانه ځمکې ته را وغورځېده،په وجود کې یې ساه نه وه،خو په منډه وه،ماشومه لور یې په غېږه کې نیولې وه او نه پوهېده چې په خوشې سرک کوم خواته ورتله،دیوموټر تېز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورټیله کړه،دموټر ډریور هغې ته بد-بد کتل او دهغې ماشومې لورته یې اشاره کوله، لکه چې یې ویل"په خپله خو مرې ... دا ماشومه ولې له ځانه سره وژنې."
پښتنې ډېر مزل وکړوخو دستړیااحساس یې نه کاوو،که یوې تیرې دهغې پښه نه وی نیولې نو ښایي همدغسې به روانه وی، دا هم هلته دسړک په غاړه په لویه تیره کښیناسته، ماشومې تمنا ته یې وکتل هغه حیرانه وه چې په مور مې څه شوي دي، خپل ورکوټی لاس یې ددې پر مخ کېښودو نو پښتنې ولیدل چې دهغې مخ په اوښکو لوند وو، دپوزې نه یې هم اوبه راوانې وې، د دی په اوږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځرمنې تور بکس څوړند و،د هغې نه يې رومال را وويستو سترګې او پوزه يې پرې پاک کړل.
څو شيبې وړاندې هغه په څومره هيلو دپلار کورته ورغلې وه،يو کلنې تمنا ته يې په ټوله لار غوړکې خبرې کولې،چې بابا ويني نو په تندي لاس به پرېدې او سلام به ورته وکړي، تمنا به کټ-کټ وخندل.
د پښتنې مور د ساه لنډې مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه،خو هغې اجازه نه لرله چې دمور پوښتنې ته ورشي،د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولې وه،هغې څو وارې جرګې مرکې وکړې خو ده دهيچا نه منله، دپښتنې ګناه ډېره لويه وه،هغې په خپله خوښه د وارث سره واده کړی و، هغه وارث چې د دوی د قام نه و، ددوی ژبه يې هم نه ويله او دخان زوی هم نه وو، پښتنه پوهېده چې په دې کار به يې پلار په قهر وي،د دې په واده کې هغه شريک نه شو، دا دخپل ماما له کوره واده شوې وه،خو هغې ليدلې و چې ددی نه وړاندې وروسته څينو نورو جينکو په خپله خوښه دژوند ملګري غوره کړي وو، ديو څو ميندو پلرونه څه موده خفه و،خو بيا يې هر څه منلې وو،داولاد مينه دهر غرور سر ټيټ کړي،پښتنې همداسې ګڼله، داسې نه وه چې وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يې ورسره ډېر په عزت او درناوی چلن وکړو.خو وروسته خبره ورانه شوه دپښتنې تره خپل ورور ته غټ پيغور ورکړی و"د بې غيرت" او د "بې ناموس" خطاب يې ورله ورکړی و، د پښتنې دپلار لپاره دا پيغور دټوپک له ډز او دتورې له ګوزاره سخت وو.
پښتنې وړه تمنا له غېږې ښکته کړه،هغه اوس اودرېدی شوه او دمور دګونډې سره يې ډېده ولګوله،پښتنې څادر سم کړو دبکس نه يې يو بسکټ راوويستلواودتمنا په لاس کې يې ورکړو، نور کله به دې ماشومې چيغې وهلې،لاس پښې به يې غورځول، خو نن په حيرانونکې توګه غلې وه، لور دمور غم احساس کړی و، پښتنې لارې ته کتل، سړک خوشی و، هغه په ټيکسي کې دپلار کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې يوه ورځ وه چې هغه دماما سره په يوې بلې ټيکسۍ کې له کوره ووتله، نه يې ورور لاس ونيولو، نه يې پلار په سرلاس کيښودو نه مور دهغې په سر قران شريف ونيولو نه يې پرې پټاسې وشيندلې. هغه په تيرو لسو کالو کې بيا خپل کور ته نه وه تللې، پلار يې ويلې و چې که بيرته راغلې نو وژنم دې.
ورونو به يې حال پوښتلو او کله- کله به يې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکره راتله. دروغې لپاره ډېرې هڅې وشوې،دوارث دپوهنتون يو استاد چې دپښتنې دپلار ملګری وو،په ننواتې ولاړو دهغې ماماګانو، تروريانو،ورته په وار وار مينت زاری وکړې،په اختر اوبرات کې به نورو خپلوانو ورته يادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددريو اولادونو مور ده،خو دا وړی نه شړی کيده.
نن هغې يو وارې خپل ځان راټول کړو،دمور د ليدو په هيله پلار ته پخپله ننواتې ولاړه،خو پلار يې ددې دليدو سره په ښکنځلو سر شوهغې لا خپل بوټان له پښو نه وويستی او د وړې تمنا لاس هم ها غسې په تندي پاتې شو، د هغې پلار خپلې څپلۍ ته لاس کړو، د پښتنې خور ژر د خپل پلار لاس ونيولو،هغې ته يې وويل:"ببې ولاړه شه...بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه يو څه وارخطا شوه خو بيا يې ځان کلک کړو او پلار ته يې وويل:"بابا جانه بس کړه...ومې بښه ... ما ډېره لويه ګناه کړې،خو خدای پاک هم ببښونکی دی،زاری درته کوم...بس دی دمور لپاره... دخدای لپاره... " خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې،هغه په لوی غږ دې ته ښکنځلې کولې،دهغه سترګې سرې او لاسونه يې له قهره رپيدل"ببنل مبنل نشته..."جرآت دې څنګه وکړو چې بيا دې کور ته راغلې درته مې ويلې نه و چې وژنم دې" ددې خبرې سره سم هغه په ديوال ځوړند د تمانچې پټۍ ته لاس کړو، د پښتنې خويندې په چيغوشوې "ولاړه شه خورې... " او دواړو د پلار له لاسه تمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړې خو د پلار څپيړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوغورځوله، وړه تمنا په چيغو وه، پښتني خپل ځان په هغې واچوو او د دروازې لورې ته يې منډه کړه، نا ببره هغه د لور نه مورشوه، د تمنا دويرې ډک غږ دې ته اړکړه چې له هغه ځايه ځان وبا سي، هغې لکه د چرګې تمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله،دکور ددوازې نه په وتلو کې يې يو وارې شاته وکتل، دپلار څيره ورته داسې ايسېده لکه چې ددې قاتل وي، بيا په يوه منډه له کوڅې لوی سړک ته را اوتله،د سر څادر يې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه،اوس چې دهغې ځانته پام شو نو يو وارې بيا په ژړا شوه، دا څنګه پلار وو،پلرونه خو دخپلو لوڼو سر په لوپټه پټوي،په بدرګه يې له کوره رخصتوي دخوارو پټنوس ورسره وي.
هغه دپلار کور ته په ټيکسۍ کې ورغلې وه،دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل،دهغې هېڅ اميد نه و چې بېرته تللو لپاره به ورته څه پيدا شي،خو قسمت يې ښه و،يوه لارۍ ورته ودرېده،هغه په سيټ کښېناسته خو بيا يې هم ژړل،ورسره ناستې يوې ښځې ورنه وپوښتل" څه شوي دي ؟ " پښتني په ژړا وويل: " پلار مې مړ شو"

دشيشې ګيلاس

بصرۍ په تناره کې ډوډۍ لګولې،دمازديګر لمونځ شوی و،او هغه خبره وه چې عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلی وي ،خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختې کور ته راتلو،کله-کله به يې دملګرو سره دلارې پر سر بندار کاوو اوناوخته به کور ته را رسيدو.بصرۍ به دمازديګراودماښام ترمنځ داسې وه لکه چې په دار ځړېدله ما شومانو ته يې ويل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوی ته به يې د وخته ډوډۍ ورکړې وه،ځکه د عالم خان کور ته راتګ دزلزلې نه کم نه و،تندی به يې تريو نيولی و دکور دروازې ته به يې لته ورکړه بس ته به وايې بهر چا سره يې جنګ کړی دی.
دبصرۍ خوابنې دخپل مشر زوی سره يو ځای اوسيده او کور يې دعالم خان کور سره ديوال په ديوال و دعالم خان مشره وربنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډۍ لګولې،هغه څه چې دکلي په هر کور کې به ډوډيو خوشبويي خپور وو.
نن بصرۍ دعاګانې کولې چې عالم خان دې ډېر وخت بهرپاتې شي،دهغې کټوی لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوۍ کې خوټېده، خو لا کلکه وه "خدای خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړې ده چې نه خوړينيږي"بصرۍ به هر وارې دکټوۍ سر لرې کړو او دا جمله به يې له خولې را او ووتله، په دې کې نا څاپه ټول ماشومان په منډه شول او بصرۍ پوهه شوه عالم خان کور ته رانږدې وۀ،دهغه په راتګ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندې او څوک به ددروازې شاته پټېدل،لوی هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بيا چې عالم خان به ډوډۍ وخوړه او ټول به دهغه په تندي پوه شول نودخپلو خپلو سوړو اوپټو ځايونو نه به يو- يو راښکاره شو.
بصرۍ له کټوۍ سر ليرې کړو او غوښه يې په ګوته کې ونيوله، تراوسه خوړينه نه وه خو هغې ژر دسترخوان واچو، هر څه يې دعالم خان مخې ته کيښودل، هغه مخ او لاسونه وينځلي و اواوس ډوډۍ ته ناست و، دغوښې ټوټه يې چې خولې ته کړه نو په ښکنځلو شوبصرۍ ورته په وړو غږ وويل:
"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې"عالم خان را پاڅيدو، هغه يې له کمڅۍ ونيوله، بيا يې ورله ديوال سره يو ډغره ورکړه، بصرۍ چې ترڅو ځان ټينګاووعالم خان ورله څپلې را خلاصه کړه دبصرۍ له خولې نه تشه سلګۍ را ووتله او چې عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصرۍ په سترګو توره تياره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم خان په بدو ردو له کوره ووتلو د بصرئ له سر او پوزې نه وينې رواني وې،او دمور دوينو په ليدو دهغې لونې په ژړا شوی.
دعالم خان غږ د هغه مورهم اوريدلی واولړه شې.به وروسته شاخوبانې دهغې دروازې نه سر را د دننه کړوچې ددواړو کورونو تر منځ په ديوال کې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې راپورې وتل.شاخوبانې ماشومان په قلاره کړل او په اوبو يې دبصرئ پرهرونه وينځل، بيا يې کورکمن او دشړشموتيل يوځای کړل او بصرئ ته يې په سر پټی وتړله.
دهغې مشرې لور ورته دپلار دقهر او د غوښې دکلکوالي کيسه وکړه، شاخوبانې دشونډو لاندې يوڅو ښېرې عالم خان ته وکړې،زړه يې کيدو چې دبصرئ سره کښينې خو د ديوال بلې غاړې نه يې دخواښې غږ واوريدو چې"څه شوی دي" ته هم ورسره کښيناستې هغه زما زوی ډوډئ خوړلې ده که نه؟" شا خوبانې بيرته خواښې ته ولاړه او هغې ته يې په لنډو ټوله کيسه تيره کړه،او لکه چې دبصرئ تمه وه دخواښې لوړ غږيې بيا واوريدو"سړي خو همدغسې وي نو.....دا خبره نه وه چې غوښه په څومره وخت کې خوړينږېږي، داسې پواړې ښځې د وهلو دي".په بله ورځ بصرئ سر او نيم مخ په څادر پټ کړي و او دکور کارونه يې داسې کول لکه چې هيڅ نه وو شوي، عالم خان دخپل مور سره ډوډئ خوړلې وه،اوسحر لکه دنورو ورځو په شان له کوره وتلی و.
دبصرئ دوی کور دکلي دچم نه لږ ليرې جوړ و نو ځکه ددوی دکور دغوبل به څوک نه خبرېدل، خو بيا هم دکلي په ژوند کې دښځو وهل ټکول عامه خبره وه ،دبصرئ لپاره ګران کار دا و چې که کومې ښځې ترې پوښتنه وکړه چې سر يې ولې تړلی دی نو يوه نوې بهانه به ورته جوړه کړي،ځکه خواښې ورته ويلې و چې پام کوه دکور خبرې نورو ته ونه کړې،د پښې خوئيدل د بام (چت) نه راپرېوتل- د دروازې سره جنګيدل، د وړو غونډوسکی په سر لګيدل، د ديوال نه را پرېوتل، دا هر څه دبصرئ په زړه و، دمور له کوره به هم که چا وربانديې پېښه وکړه نو بصرئ به ورته دروغ ويل.
هغه به دجمعې ورځ ته ډېره نه خوشحاليده،عالم خان به ټوله ورځ په کور و او کله دا،او کله ماشومان به يې رټل، په دې جمعه خو دهغې ليور دخپل ټبر سره دمور تپوس ته را روان وو.
فريد خان په ښار کې اوسيدو اوهم هلته يې يوه ښاری ښځه کړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و اوډېر اوچت تعليم يې هم کړی و، بصرئ به دشاخوبانې نه دومره نه شرميده لکه چې دصابرې نه، هغې به ډېرې پوښتنې کولې او دبصرئ سره به د هغې د پوښتنو ځواب نه و،د هغې جامې کالي هم ډېر فيشني واوخبرې به يې هم بل شان کولې.
په داسې جمعه به بصرئ دشا خوبانې سره ډېره مرسته کوله،ددريو واړو ورونو ټبر به يو ځای ډوډئ خوړله، دېرش دوه دېرش کسان به په دسترخوان کښيناستل،د ډوډئ خوړو نه وروسته بصرئ او شاخوبانې لوښې وينځل او صابره دخواښې سره ناسته وه. د لوښو وينځلو نه وروسته بصرئ غوښتل چې ورو غوندې ځان خپل کور کې ورک کړي،خو کله چې دا دخپل کور په لورې روانه شوه نو صابره هم ورپسې را پاڅېده،دبصرئ خواښې اوس دخپلو زامنو سره په خبرو بوخته وه.
کله چې بصرئ دصابرې په کوټه کې يواځې کښېناسته نو هغې اوس هم سر اومخ په څادر پټ کړی وو،صابرې ورته وويل:
"څه بس دی اوس خو سړي نشته مخ اوسر لوڅ کړه"بصرئ هم له دې خبرې وېرېده،خو اوس بله لاره ورسره نه و،دمخ نه يې پلو لرې کړو خو تندی يې هماغسې پټ و،صابره ورته يوه شې.به ځير شوه اوبيا يې وويل:"دا په پوزه دې څه چل شوی دی؟"بصرې وويل: "هيڅ"
صابرې دهغې دتندي نه دڅادر پلو اوچت کړو او دهغې پرهر يې وکتلو، بيا يې وويل:"عالم خان لکه چې بيا دربانديې لاس اوچت کړی دی"بصرئ له شرمه سترګې ټيټې کړې،هغې غوښتل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکه وشلېږي او دا په کې ورکه شي،هېڅ يې ونه ويل،صابره يوه شيبه غلې وه،بيا يې وويل:"ستا دا خاموشي او صبر ددې باعث دی چې سړی دې وهي..... يوه ورځ به دې مړه کړي" دبصرۍ سترګې له اوښکو ډکې شوی" څه
وکړمه......عالم خان په وړو خبرو په قهر شي.... زيات وخت زه ملامته يمه......"همدغه خو غضب دی کنه....."صابرې دهغې له خولې خبره ونيوله......ښځه که ملامته وي او کنه....... وهل يې ناروا دی،ولې عالم خان چېرې هم غلطي نه کوي...ده چې تېر کال دفريد خان موټر له زاړه کمره سره جنګولی و نو چا وهلی و؟"
د صابرې دسترګو نه دوه اوښکې نږدې دهغې اننګو ته کډه کوله چې هغې ژر ددواړو لاسونه په ګوتو راټينګ کړل اوسترګې يې ومښلې"دا به زما په قسمت کې ليکلې وې... که نه نور ورونه خو يې ډېر ښه دی"صابرې بې واره وويل:
"داځکه چې نور يې ستا په شان ښځې نه لري"دبصرۍ غرور نور هم خاورې شو،صابرې په خپلې خبرې يو څه پښيمانه ښکارېده.... ژر يې بصرۍ نه ښښنه وغوښته او بيا پاڅيده بهر دماشومانو چيغې او شور ځوږ ددې الامه وه چې فريد ښار ته دتللو لپاره به کوځې ته راوتلی وي،بصرۍ هغې ته منت وکړو چې خواښې يا فريد ته دې څه ونه وايي ځکه چې عالم خان خبرېږی نو لا په قهر شي،صابرې ورسره لوظ وکړو خو بيا يې ورته نصيحتونه وکړل، چې دعالم خان لاس دې وونيسی ،که هغه ورته څپيړه ورکوي نو بصرۍ خو دې هم يو شی ورباندې وغورځوی، بصرۍ پېکه خندا وکړه او ويې ويل:
"ښځه کله سړی وهلی شي" صابرې ددوازې په درشل کې ودرېده او په غلې غږ يې هغې ته وويل:"فريد خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولې، يوځل مې داوبو په ګيلاس ويشتی واو ورته مې ويلي و چې که بل ځل يې راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوځې ته ووځمه، ښه ده چې کورمالت مې ننداره وکړي،بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې د دشيشې ګيلاس ووينې رانه يې ليرې کړي، په دې خبره بصرۍ ته هم خندا ورغله،دواړه په خندا دخواښې کورته رواني شوی،په هغه شپه بصرۍ دخوب نه وړاندې تر ډېره وخته ځان سره چرت وهلو، په غوږ کې يې دصابرې خبرو انګازې کولې.
څوورځې واوړېدې دبصرۍ خواښې دعلاج په پلمه څوورځو لپاره ښار ته دفريد خان کورته ولاړه، بصرۍ او شاخوبانې به دډوډۍ پر وخت په ازاده خبرې کولې.
ددوی دخبرو موضوع به ډېرۍ دصابرې خبرې وې،دواړو ارمان کاوو چې دتعليم له برکته دصابرې ژوند ددوئ نه بهتره و، بيا به يې دهغې دشيشې ګيلاس خبره رايادہ کړه او وبه يې خاندل، بصرۍ يو سوړ اسويلی وکړو او ويې ويل:"زه په تاسو ټولو کې بدبخته يم چې د سړي نه راته بلا جوړه شوې ده" شاخوبانې ورته وويل:"يواځې ستا لپاره .....کتل دې نه چې تيره ورځ يې د صابرې سره په څومره ورين تندي خبرې کولې" بصرۍ شېبه غلې وه،دا خبره رښتيا وه چې عالم خان دکور نه بهر يو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه ....خپلې مور سره به يې دټولې دنيا ټوکې کولې د بصرۍ د مور پلار او د ورونو خويندو به يې ډېر عزت کاو....شاخوبانې ته يې وويل:"ډېر مې ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي،که نور نه چې وهل ونکړي،خو نه پوهيږم چې څه وکړم که چيرته نه دصبر تاويز پيدا کيدو نو عالم خان ته به مې راوړی وای" شاخوبانې ژر دهغې په خوله لاس کيښودو"پام کوه چې دتاويز خبره ونکړې....دبصرۍ مشر ليوراسلامي دې او دتاويزونو، زيارتونو ته تګ ددوی په کور کې رواج نه لاره.
دبصرۍ خواښې په ښار کې ناروغه شوې وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و،دشپې ناوخته چې کور ته را ورسېدو نو بصرۍ ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلۍ دښارنه دوه درې ساعته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموټر لاره لرله اوس سړک هم پوخ شوی وو او دښار نه ډېرې لارې اوموټرې تر ناوخته کلي ته راتلل.
بصرۍ نه وه خبره چې عالم خان به ډوډۍ خوړلي وي که نه خوبیا هم هر شی یې ورته ژر-ژر په دسترخوان کېښودو ،اوس خویې د ډوډۍ توده ساتلو لپاره دښار نه دپلاستیکو یو ترموز ډوله ډبه راغوښتې وه چې تر دوو دریو ساعتو به په کې هر څه تاوده وو. نن دهغې زړه ارامه و چې عالم خان به ورته څه نه وایي،خو عالم خان لومړی دسترخوان او بیا بصرۍ ته وکتل او ویې ویل:"ډېره بې عقله ښځه یې کنه" د بصرۍ زړه یو درز وکړ،عالم خان دڅپلو سره په کټ غزیدلی و.
بصرۍ ورنږدې شوه او په وېره یې ترې وپوښتل" خیر خو دی.... مور څنګه وه....عالم خان ورته په ځیر وکتل" مور مې ښه ده زما سر مه خوره" بصرۍ په ځان کې یوه څه نور جرات پیداکړو او ویې ویل" ښه نو ولې په قهر یې ډوډۍ تیاره او ګرمه ده" عالم خان راپاڅېدو دماشومانو کټونو ته یې وکتل....ټول ویده و...دی له کوټې ووتلو نو بصرۍ حیرانه پاتې شوه څه وکړي نور کله چې به عالم خان ډوډۍ نه خوړه نو دې ته به یې وویل چې نه یې خورمه خو نن یې عجیبه چلن کاوو.هغه عالم خان پسې بهر را ووتله دغولي په بل سر کې یوه وړه کوټه جوړه وه چې ماشومانو به په کې خپل کتابونه او دښوونځي شیان اینودل،یو ګوټ کې کټ هم واو چې کله به عالم خان دبصرۍ سره ډېرې ناندرې وو هلې نو هلته به ویده شو.
عالم خان دکوټې دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو،بصرۍ پوهه شوه چې دې به هم هلته شپه تېروي،نږدې وه چې عالم خان ددې کوټې دروازه دننه بنده کړې وای چې بصرۍ ځان په زوره کوټه کې دننه کړو او دروازه یې وتړله،عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یې خپلې څپلې ویستلی او په کټ وغزېدو، بصرۍ ورته وویل:"طبیعت خو دې سم دی کنه....ډوډۍ دې ونه خوړه؟" "څه ډوډۍ-ډوډۍ لګیا یې" عالم خان په لوړ غږ وویل:"نه یې خورم .... نه یې خورم، کوم پلاوونه کبابونه دې راته پخ کړي دي چې ته به پرې سترې شوې یې."
دبصرۍ دغوږونو نه یوه لمبه ووتله،هغې هم په لوړ غږ عالم خان ته وویل:"خوله دې ماتېده چې دا خبره دې څو شپې وړاندې راته کړې وای.عالم خان دډېرې حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کښېناستو،دا بصرۍ خو بل شان وه،دې بصرۍ خو قهر هم کولی شو،غږ یې څنګه لوړ کړو،دعالم خان ګوتو کې خاربښت پیداشو، هغه خپلې څپلۍ ته لاس کړو خو یودرز وشو اودهغه په سر یو دروند شی ولګیدو، عالم خان لا ځان پوهولو چې دا به څه شی وي،چې بل درز وشو او یوبل شی دهغه په پوزه ولګېدو،دکوم ماشوم دواړه بوټان دهغه په غېږ کې پراته وو،او ده سر په دواړو لاسونو کې نیولی و،په سترګو یې تیاره وه او لړه شیبه وروسته چې ده سر راپورته کړو نو بصرۍ یې ولیده چې په لاس کې یې دشیشې ګیلاس نیولی و، دعالم خان په خوله یوه غټه ښکنځله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیشې ګیلاس دده په لورې راوالوتواو عالم خان چې دخپل مخ دحفاظت لپاره لاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یې ټپي کړو.
عالم خان ته په خپل ټول وجود کې د درد څړیکې احساس شوی، دهغه له خولې اوس ځږیروي را وتل، دبصرۍ دخولې څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته ټوپک په لاس کې ورکړی وای نو هم په دې شېبه یې عالم خان وژلو، خو دهغه دتندي او پوزې نه وینې روانې وې.
بصرۍ له کوټې را ووتله او یوه اوږده ساه یې راښکله په هغه شپه عالم خان په پخلنځي کې کورکمان او تیل لټول،او بصرۍ په ارامه ویده وه.
په بل سحر چې ماشومان ښونځیو ته تلل نوپلار یې ولېدو چې په سر یې پټۍ تړلې وه، دهغه پوزه هم پړسېدلې وه او لاس یې په شړۍ کې تاو کړی و، عالم خان چې له کوره راوتلو نو چرت یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلو چې خلکو ته به څه وايي..... "زه دچت نه راپرېوتم ...نه-نه په ختو کې ولوېدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصرى به څنګه خلکو ته باني جوړې کړې وي دوجود پرهرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږي څومره لوی عذاب دی.
په پټيو کې يو کروندګر تري پوښتنه وکړه"خير خو دی چا سره دې جګړه کړې ده؟"عالم خان ورته په يوه پيکه خندا وويل:
"نه ياره بيګا دموټر نه کوزېدمه... دروازه مې په مخ ولګيده...پوزه مې ويني شوه خو... خدای فضل وکړو".
اخوا بصرى شاخوباني ته دشپې کيسه کوله او بيا يې ورته وويل:
"که ښار نه دې لوښي راغوښتل ماته دناشکن (نه ماتيدونکي) ګيلاسونو يوسيټ راوغواړه هم هاغه چې نه ماتيږي"

سنيما

نازنين خپله طلای رنګه بټوه په ميز کيښوده او د اوچتو پوندو د نازکو پيزارو سره په کټ پريوته هما په يوه کرسی ځان وغورځاوو. په لاس کې نيولی د مريو ګلابی سينډلو تنی يې پرانستلی.
پروين لاتروسه د سر نه خپل ګلدار څادر هم نه وو لری کړی او د کوټی سره جوخت غسل خانی ته يې منډه کړی وه.
دا دري واړه هم اوس د خپلي نږدی او پخواني ملګری زيبا د واده نه راګرځيدلی وی او د ډاکټرانو د ليلیۍ په يوه کوټه کې وی. دا کوټه د پروين وه هغه د ښار په لوی روغتون کې د ډاکټرۍ ورستی کال (سيتاج) پوره کاوو چې ورپسی به يې سبق خلاصيده. نازنين او هما د زيبا په واده کې د ګډون لپاره د پروين په کوټه کې ايساری وی. دا پلان دوی هغه وخت جوړ کړی وۀ چې د زيبا د واده کارډ ورته رسيدلي وۀ.

پروين چې د غسل خانی نه راوتله نو يوه شيبه يې نازنين او هما ته وکتل. دواړو سترګی پټی کړی وی او په کوټه کې خاموشي وه. پروين د يوی کرسی نه ګدۍ راوخيسته او نازنين يې پری وويشته.
تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلی يې؟ د نازنين او هما له خولی ګډ اوازونه راوتل {{ستړی يمه دمه کوومه}} او دری واړو کړس کړس وخندل. پروين خپل پړونی د سر نه لری کړو او په کرسی يې واچوو نابيره په کوټه کې رنګونه وځلېدل. د هغی په کميس لګيدلی ستاری مخامخ د لوی هنداری د رڼا سره يو ځای شوی او په ټولی کوټی کې يې پرک وپروک جوړ کړو. نازنين ته موقع په لاس ورغله، " ته دی ته ګوره اوس مونږ په رڼا وژنی..."

د دری واړو جينکو خندا په کوټه کې تودوالی پيدا کړو. پروين د يخچال (فريج) نه د يخو اوبو بوتل راويستو او په ګيلاسونو کې يې اوبه واړولی. ژمی تير وۀ او نن مابنام د هوا سوړوالی هم مات شوی وۀ.

دريو ملګرو د واده ښايسته جامی له ځانونو نه وويستلی، مخونه يې د سرخی پوډرو نه پاک کړل او په کټ يو ځای کيناستی.

نن شپه ددوی د خبرو موضوع يواځی زيبا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زیبا هم پدې پوهنتون کې د دویم کال محصله وه د پوهنتون دود داسې وۀ چې د دویم کال جینکو به په نوو راغلو محصلینو اوبه شیندلې چې دوی په عذاب شی. تر یوی اوونۍ به جینکو همدغسې شوخې کوله. په هما اوبه وشیندل شوې، زیبا دا حمله وربادی دومره ناڅاپي کړی وه چې هغه وارخطا ډډی ته شوه..... پښه یې وخویده او په ازغن تار پریوته. ټولو جینکو چغې کړې . زیبا په لاس کې نیولې د سلورو جگ ورغوځار کړو او په منډه د هما مرستې ته راغله. دا یې را وچته کړه او په غیږ کې یې ونیوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ریتایړی تری بیلی شوی. د هما په لیچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جینکۍ له ویری وتښتیدی. د زیبا په غټو غټو سترگو کې اوښکی وی. او په یوه ساه یې له هما ښښنی غوښتلې. بیا یې دا کوټې ته بوتله. دوو نورو جینکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زیبا ژر د خپلی الماری نه وچی جامی راویستلی او هما ته یې ورکړی چې جامی بدلی کړی، بیا یې د داروگانو یوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو یې ملهم کیښودل. یوی جینۍ ژر ژر د هغې جامی په استرۍ (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغی له چای راوړی او بیا تر ډیره وخته دوی په خبرو بوختې وی. هما د خپلی سپینی لوپټی په غم کې وه. هغه له موره ویریده. زیبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپینه لوپټه یې د هغی په سر واچوله. زیبا هم له هغی ورځې ددی ملگری شوی وه.

نازنین په هاسټل (لیلیه) کې هغه وخت داخله شوه چې د دې ټولی کوټې نیول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په لیلیه کې دوه ډوله کوټې وی. یو هغه چې د څلورو جینکو لپاره وی، دویم هغه چې دوه دوه به په کې اوسیدی. د لیلیی د مشری د کور سره جوختې څلور داسې کوټې وی چې په هغوی کې به د هر ټولگي استاذی جینکی ووسیدی. دوی به د مشری او د نورو جینکو تر منځ اړیکی ساتلی او ددوی ستونزې به یې لری کولی. نازنین ته هغه ورځ را په یاده شوه چې دې د څلورو جینکو کوټې ته خپل سامان یوړو نو هلته د وړاندی نه ښې الماری، میز او کټونه نورو اخیستی وو. د نازنین په نصیب کې شلیدلي کټ او داسې الماری راغله چې یوه دروازه یې نه بندیده. د دوی د ټولگی استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زیبا سره ولیدل. هغی ژر یوه خاله را وبلله او د لیلیی گودام ته یې د ځان سره بوتله. هلته نه یې نازنین ته یو ښه نوی کټ وروا‌ستولو او په بله ورځ یې د الماری د دروازی جوړولو لپاره یو ترکاڼ هم را وغوښتو. نازنین هم له دی ورځی د زیبا مریده شوه. او بیا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زیبا ته ورتله.
پروین ته هغه ورځ په زړه شوه چې په لومړی ځل د زیبا کوټې ته ورغله. د لیلیی ډیرې جینکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروین پخپله کوټه کې یواځی ژړل چې زیبا وربادی را پیښه شوه. بیا یې دا خپلی کوټې ته بوتله هغه کوټه چې په ټولی لیلیه کې د جینکو لپاره د یوی ښکلی دنیا په شان وه. پروین په لومړی ځل ولیده. په سپینو دیوالونو د چت سره نږدی زیبا پخپل لاس په رنگ د ښایسته گلونو حاشیې جوړي کړي وي. په کړکۍ او دروازی یې اسمانی رنگ پردی وی چې وربادی د گلابو واړه واړه گلونه گنډلی وو. هم دغه گلونه د دیوال په حاشیو هم وو. د کوټي ټول فرش په سرۀ قالینه (غالی) پټ وۀ. په کرسیو ایښی نرمی گدۍ هم دغسې وی. پدی میز د بلو رو په یوه پیاله کې منې او مالټې ایښی وی. د کوټې په بل گوټ کې د شیشی په وړی الماری کې چینی لوښی او ورسره وړوکی یخچال وو چې وربادی د تازه گلونو گیډی ایښی وۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زیبا کټ هم ریښتا چې څپر کټ وو. ددی پوښ تک سپین وو او وربانډی هماغسی سور رنګ واړه ګلونه ګنډلی وو. پدی لویه جالی ځړیده د کټ سره جوخت په یو وړوکی میز د بجلی (بریښنا) لمپ وو او ددی په بیخ کې ګړۍ هم جوړه وه. د سبق په میز کتابونه په ترتیب ایښی وو .
په یو شی هم د دوړو یا د ګرد نښه قدری هم نه وه. پروین په هغه ورځ د زیبا د سلیقی نه خبره شوه. هغی اوریدلی و چې د زیبا ښایسته شیان خوښیدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډیره ښکلا لرله. هر چا به هڅ وهلو چې د زیبا به کوم ښکلی سړی ته ودیږی، او نن دا دری واړه ملګری د زیبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډیر ښکاریدو. رنګ یې هم ډیر ښه نه وو خو په دوبۍ کې یې د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ میاشتی به په امریکا او اروپا کې ګرځیدو.

هما، پروین او نازنین د زیبا د سترګو ملال احساس کړی وو خو نورو میلمنو ته د هغی د طلایی کار قیمتی جوړه او د لکونو روپو ګانی حیرانوونکی وی. دا چی زیبا به خوشاله ژوند تیر کړی او که نه دری واړو ملګرو خپله خپله نظریه لرله. نازنین وویل چې زیبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډیره حسن پرسته ده هما دا خبره در کړه پدی چې زیبا د حالاتو سره سم ژوند کولی شو او پخپله به د خوشالی لاری پیدا کړی.

دواړو خپل خپل دلایل ویل خو پروین غلی ناسته وه. اخر چې دوی سترړی شوی نو هما ورته وویل پروین جانې ته خو هم څه ووایه کنه........ زیبا به خوشحاله ژوند وکړی که نه؟

پروین د شا پر تخته پرته وه او د چت پکی ته یې کتل. هغی وویل "زیبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کال دوه کاله وروسته به مونږ هم د یو بل نه بیلی شو. د سبق ژوند د یو ډیر ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاری لکه چې مونږ فلم لیدو. زیبا ددی فلم یو مرکزی کردار وو. د هغی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنین د پروین د خبری په ځواب کې هیڅ وونه ویلي. دوی هم هغلته...... ګوبخی مو بخی ودی وی .

پروین خپلی عینکی لری کړی البم یې بند کړو او خپلی لمسئ ته یې وویل دا زما ملګری وې. خو اوس نه یمه خبره چې څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو یوه سینما وه خو د سبق د دوری سینما تر ټولو ښه وه.

پوښتنه

ما نه دخپلې لور سترګې نه هېرېږي،کله چې زما له کوره وتله يوه اوښکه يې هم تويه نه کړه،په موټر کې دکښيناستو پر وخت يې يو وارې بيا زما په لورې سر واړووه،په شونډو يې نرۍ موسکا وه خو په سترګو کې يې دومره پوښتنې وې چې زما زړه يې په موټي کې ونيولو،موټر يې روان شو نو ماته خپل وجود ډير دروند معلوم شو هم هاغسي لکه چې زما دمور او پلار دجنازې پروخت وو.
اوس هم په دې تورتم کې چې کله-کله دخلکو څيرې را يادوم نو دلور سترګې مې لکه ډيوې را ښکاره شي،څومره په ارمان زما کورته راغلې وه، دهغې نه وړاندې په وروستي ځل مې د دوو کالو په غيږ کې نيولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه ورځ اختر و،مور ورله دشنو وريښمو ښايسته کميس گنډلی و،دا دنورو ماشومانو سره زما د ورور کره راغلي وه، هغه وخت هم ما دا د دوو کالو وروسته ليدلي وه،خو ما په هغه ټولو ماشومانو کې دا وپېژندله،دهغې سترگې زما سترگې وې،هغې زه نه پېژندلم او چې غېږ کې مې راواخيسته نو ماته يې حيران-حيران کتل، ما ښکل کړه نو مخ يې ژر په خپل لاس پاک کړو.

ښايي زما دړيرې ويښته ددې د مخ گلابي څرمنې لپاره نا اشنا لمس وو، ما هغې ته خواږه په لاس کې ورکړل نو دا هغې ته ځير شوه.

څومره بدبخته پلار ووم د هغې د مور سره مې ژوند ونه کړی شو،هغه زما نه وه خوښه .... مور او پلار راته خوښه کړې وه....اوتر څو چې ما دهغې تصوير ليدو او مور ته مې ويل چې زه يې نه کوم نو ددواړو کورنيو ترمنځ د واده خبرې خلاصې شوې وې.مشر ورور مې ټوپک را واخيستو او راته يې وويل لومړی په ما ډز وکړه او بيا دواده نه انکار وکړه ځکه زه په دې کلي کې بيا کوز گوری نشم گرځېدی.زما واده... زما دښځې دژوند دبربادۍ پيل و،ما خپل ډېر کوښښ وکړو چې هغې سره يوځای واوسم خو په هره خبره به راته قهر راتلو،دهغې يوه ادا، يو کار، يوه خبره مې نه خوښيده، کله-کله به راته داسې احساس پيدا شو چې زه دخپل دسر دښمن سره په يو کور کې ناست يم.عجيبه ورځې شپې وې، ما زيات وخت په ښار کې تېراوه کاروبار مې هم هلته و. هځه به مې کوله چې نورو ښارونوته په خپله ولاړشم چې کور نه ليرې يم زه په مسافرۍ کې خوشحاله اوم،کال تير شو اوزه په کراچۍ کې خبر شوم چې لور مې شوې ده،ما يو څو دماشومانو شيان واخيستل او کورته مې ورواستول. زما لپاره اوس کلی بې مانا ځای و په تېره چې کله په کراچۍ کې مې دکاروبار يو شريک راته خپله خور په نکاح کړه.

زما لور ددو مياشتو وه چې زه کلي ته ولاړم، لور مې په غېږ کې ونيوله نو مينه مې ورباندې ماته شوه،خو دهغې مورته مې چې کله کتل نو کرکه مې هم هاغسې په زړه کې وه،هغې رانه دشپې پوښتنه وکړه، "چا راته ويلي چې تا په کراچۍ کې بله ښځه کړېده؟" زه خبرووم چې زما دبل واده خبره به پټه نه پاتې کيږي خو ما غوښتل چې لومړۍ خپله کورنۍ دې ته اماده کړم چې زما دويم واده وزغمي،خواوس چې دې خبره راواچوله نو ماورته وويل چې دا خبره سمه وه،هغه يوه شيبه هکه پکه په خپل ځای ناسته وه بيا په منډه له کوټې ووتله پاتې شپه ما دخپلې لور او دهغې دمور ژړا يو ځای په حجره کې اوريده،زه په کټ کې ناست اوم اوسوچونه مې کول چې دوی به تر کومې ژاړي.

دهغې او زما دکورنۍ سړو هيڅ ونه وويل،دويم واده څه عيب خو نه دی،زما مور،خويندو هيچا، هيڅ ونه ويل، خو زه پوهېدم چې زما په ښځې اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له کوره ووتله اود پلار په کور کښيناسته.

زه بېرته کراچۍ ته ولاړم او بياکال کې يوواري به مې کلي ته پېښه کوله،په لومړي کال مې لور ونه ليده،زما لومړۍ ښځې هغه ماته نه پرېښوده.دويم کال همدغه داختر ورځ وه،چې لور مې د نورو ماشومانو سره دکلي ميلې ته تللې وه او زماښځې داسې گومان نه کاووچې زه به د ورور په کور کې خپله لور ووينم، بس چانس ښه وو.ماشومانو په غولي کې لوبې کولې، دميلې نه راوړي شيان يې يو بل ته ښودل، ځلوبې يې خوړلې د ډوډۍ پر وخت يو ماشوم داوبو ډک جام اړولی واو دځينو ماشومانو نوې جامې پرې لمدې شوې وې،زما دلور شين کميس هم لوند و،دکور ښځو دماشومانو نه لمدې جامې ويستلې زما دلور نه يې کميس ليرې کړو او هغې ته يې زما د ورېرې وچ کميس په غاړه کړو.بيا دا لامده واړه-واړه کميسونه او پرتوگونه په تناب ويري کړی شول چې د ژمي په تود لمر کې وچ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښځه لکه چې خبره شوې وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه،خو زه چې دورور له کوره وتلم نو هغه وړوکی شین کمیس مې دکوټ په جیب کې و.
دا کمیس تراوسه زما په الماری کې دنورو ډېرو شیانو سره خوندي دی،ددویمې ښځې مې زوی وشو نو په کلي کې مې خویندو خواړه وویشل،ما نه غوښتل چې زما لومړۍ ښځه ټول عمر زما لپاره سر سپین کړي، هغې ته مې پیغام ورواستوو چې که غواړي نو زه به یې ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي،په غوښتنه کې زما نه زیات زما دویمه ښځه فعاله وه،خو لومړۍ ښځې مې هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولنې پښتنې ښځې یې کوي،دا چې ځان وژني خو دطلاق پیغور نشي وړی.
بیا دژوند څرخ دومره ګړندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل،زما مور پلار مړه شول دمشرې ښځې یو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغې مور هم مړه شوه،زه څوواري کلي ته ولاړم خو دلور دیدن راته ناممکن کار وو،زما ورونو خویندو هڅه وکړه چې ماشومه دې راته پرېږدي،ما اوس هم هغې ته پیسې ورلېږلې دلور لپاره به مې په اختر اوبرات کې شیان وراستول،خو نه پوهیدم چې لور مې زه یادولم او که نه.
هغې دکلي د ښوونځی سبق خلاص کړو مور دښار په یو کالج کې داخله کړه،زه څوواري کالج ته ولاړم چې هغهووینم،خو دکالج مشرې راته اجازه رانه کړه.
ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسې ښکارېده لکه چې زما په قسمت کې نورې لوڼې نه وې،زما دویمې ښځې به راپورې خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلوڼو ارمان کوې.
په کلي کې به دنږدې خپلو خپلوانو ودونه کېدل نو ما به خپله کېمره چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصویرونه دې
واخلي،خوزما دلور تصویر به چا نشو اخیستی،هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللې،زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وینم،بیا خبر شوم چې زما لور په یو دفترکې ځان ته کار پیدا کړی و،ما دې دفتر ته څو واري ټیلیفون وکړو خو ددې سره مې خبرې ونکړې شوی.
زما زامن اوس لوی دي، یو په پوهنتون کې دی،دوه نور په کالجونو کې سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو،ماته دزړه مرض پیدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکرې مرض زما دسترګو نظر کم کړی و.مشر ورور مې مړ شو نو په ما دزړه حمله راغله،او په روغتون کې داخل شوم بیا کورته په راتلو زما دویمې ښځې یوه میلمستیا وکړه. ددې میلمستیا په دویمه ورځ زه دخپل کور په برنډه کې ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې یوه جینۍ ما لیدل غواړي، زه د لوښې دروازې پورې ولاړم خیال مې دا وو چې څوک به نوکرۍ لپاره راغلی وي،هلته زما لور ولاړه وه ما د لیدو سره سم وپېژندله، سترګې یې زما سترګې وې ما په غېږ کې ونیوله نودهغې سترګې ډکې شوی،دننه مې بوتله نو مخامخ راته ښځه ولاړه وه، هغه زما دوینا نه وړاندې پوهه شوې وه او رنګ یې ژېړ تښتیدلی وو.
مانه خپله ناروغي هېره شوه،څوساعته مې هم دلور سره خبرې کولې،هغه زما دناروغۍ نه خبره شوې وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه،زما د زامنو نومونه هم ورله ورتلل،زما دویمې ښځې ته یې ادې وویل،هغه دخپل مور دمخالفت سره زما لیدو ته راغلې وه،زه یوڅه خواشینی اوم هغې ته مې په قهر وویل چې ځواني جینکی یواځې نه ګرځي،خو هغې راته وویل:"بابا زه په الوتکه کې راغلې یم مشرې ببونه مې ستا پته اخیستې وه،ټیلیفون شمیره هم راسره وه زما ددفتر یوه ملګرې دلته په کراچۍ کې واده شوې ده،او هغې ماته ویلې و چې که راتلې نو زه به دې دهوایي میدان نه راولم" زه دهغې په جرآت خوشحاله شوم، دغرمې د ډوډۍ نه وروسته مونږ په باغ کې کښیناستو او هغې ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هېڅ خبر نشوم چې زما زامن څه وختې کورته راغلل، دوی څه وويل... څه يې وکړل زما توله توجه خپلې لور ته وه،مازديګر مهال دهغې ملګرې ورپسې ټيليفون وکړو، دشپې لپاره بيرته تلله او که نه. ما هغه ايساره کړه خو زما دويمه ښځه خوشحاله نه ښکاريده.زه پوهيدم چې هغه زما دلور په مخ کې خپله بنه ويني،خوزما تنده ډېره وه ما غوښتل چې دتيرو څوکلونو مينه په خپلې لور وشيندم هغه دومره ونازوم چې ټولې فاصلې ورکې شي.

دشپې دډوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې کولې بيا ناوخته هغه دميلمنو دايسارېدو کوټې ته ولاړه او زه چې په خپل کټ پرېوتم نو ښځې مې ژبه پرانيستله،هغې په يوه ساه بې شمېره پوښتنې کولې"دا به څومره ورځې دلته وي؟ په کوم هدف راغلې ده؟ مور به راليږلې وي؟دومره موده وروسته يې ولې راپرېښوده؟ دا به زما کور خو نه ورانوي؟"خو ما دهغې ديوې پوښتنې ځواب هم نه ورکاوو زما داوړو نه لګه چې يو لوی پيټی ليرې شوی وي،دشپې مې په ارامه خوب وکړ.

په دويمه ورځ هم ما دلور سره تيره کړه،دهغې غږ پرما ډيرخوږ لګيدو،غوښتل مې چې ټوله ورځ هم ددې خبرې واورم،دهغې له خولې چې بابا به مې واورېدو نو زړه به مې په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډيډي" ويل، مازديګر زما لور دخپلې ملګرې کورته ولاړه چې خپلې جامې کالي او نور شيان راوړي.

هغه چې لاړه نو ښځه راته مخې ته کښېناسته اوبيا يې پوښتنې پيل کړې ما ورته په قهر وويل:"زما غوږونه مه خوره هغه زما ليدو ته راغلې ده کار لري...ولاړه به شي دميرې دښمنې ورسره مه کوه"ښځه مې ددې خبرې په اوريدو لا په قهر شوه،راته يې وويل چې زه ډېر کمزوری يم، دا جينۍ به دهغې کورورانوي اوس په خپله راغلې ده بيا به ورپسې مور هم راشي،ما دهغې دتسلۍ لپاره ورته ډېر څه وويل خو دې په ژړا پيل کړه.زامن مې دخپلو کوټونه راوتل مونږ ټول يو ځای کښېناستو،اوترډېره وخته مو خبرې کولې،زامنو مې د مور پلوي کوله وروستۍ خبره داوه چې زما لور يوه شپه به نوره زمونږ په کور کې کوي بيا چې هر چېرته غواړي ځي به،ما ښځې ته منت زاری وکړې چې هغه به ولاړه شي داسې تادي ښه نه ده،خودې راته ګواښ وکړو چې که يوه بله شپه مې لور راکره وکړه، نو دا به دزامنو سره له کوره وځي.

ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله يو وړوکی تور صندوق يې ځان پسې را ښکلو،ما نوکر ته اشاره وکړه نوهغه ترې صندوق ونيولو او کور ته يې دننه کړو.مونږ دواړه په برنډه کې کښېناستو زما کور سمندر ته نږدې دی او په دې ماښام ډېره ښه هوا چلېده،دبرنډې دستنې سره درامبيل دګلونو ځيلۍ دسپينو ګلونو نه ډکه وه او دګلونو وږمې دهوا سره يو ځای شوې وې،زما لور دځيلۍ نه يو څو ګلونه وشوکول....بوی يې کړل او بيا راسره کښيناسته راته يې وويل:"بابا ددې کور همدغه ځای ډېر ښکلی دی" زه خبر اوم چې دهغې دا ځای خوښيدو،پرون مونږ دلته څومره خبرې کړې وې نن مو چای او دغرمې ډوډۍ دلته يو ځای خوړلې وه.

ما دهغې نه پوښتنه وکړه چې په کراچۍ کې څومره وخت پاتې کيده،هغې وويل زما ټکټ ديوې اوونۍ لپاره دی خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم،هغې چې دا خبره وکړه نو زما سترګو ته يې وکتل ما ترېنه سترګې بلې خواته واړولې هغې ته مې هېڅ ونه ويل هغې زما دخبرې انتظار کاوو خو ما ورته هيڅ نشو ويلی،په سينه مې يو لوی کاڼی پرېوتو،لاس مې اوچت کړو خو هغې د وړاندې نه راته ګيلاس نيولی و ما ترېنه يو څو ګوټه اوبه وڅښلې.په دې کې يوې خدمتګارې غږ وکړو چې ډوډۍ تياره ده ،مونږ دننه ولاړو نو لور مې دټولو سره روغبړ وکړو،ټول غلي وو،زما دښځې سترګې اوس هم سرې ښکارېدې...سره له دې چې هغې مخ لاس وينځلی او سرخي پوډر يې کړی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نه پوهیدم چې دهغې سرې سترګې به زما لور هم لیدلې وي او که نه دا زما وهم وو،ښځې مې لکه دېرون په شان ورسره عادي خبرې کولې دخواړو شیان یې ورته ورکول،خو پرون اونن کې فرق و یا ښايي ماته په کې فرق ښکارېدو.
د ډوډۍ نه ورسته مونږ بیا برنډې ته راووتلو لور مې جامو بدلولو لپاره خپلې کوټې ته ولاړه نو ښځې راته بیا خپله خبره یاد کړه،ما ورته وویل:"ډېره مه دردېږه هغه صبا ته ځي"ښځه مې ددې خبرې په اورېدو ارامه شوه،بیا مې چې لور راسره کښیناسته نو هغې ورسره خوږې خوږې خبرې پیل کړې،ما دخپلې لور سره سترګې نشوی لګولې نه مې ورته ویلی شول چې صبا ته مه ځه یوه اونۍ ایساره شه،نه مې ورته دتللو ویلی شول،زما ښځې ورته د دروغو ستونه کول چې "کاش که یو څو ورځې نوره ایساره شوې وای" هغې به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولې غوښتله،خوما هیڅ نشو ویلی.زما په خوله یو غټ قلف لګېدلی و،زه نه پوهیدم چې نور مې ورسره څه خبرې وکړې،شپه څنګه تېره شوه.....سحر څنګه وشو،هغې څنګه ځان ته په الوتکه کې سیټ پیداکړو او هغه کومه ګړۍ وه چې دا زما له کوره ووتله،نه پوهیږم چې غرمه وه که ماښام،هغې څه ویل او څه نه ویل،ماته ترغاړې ووتله اوبیا چې موټر کې کښیناسته نو یوواړې مې سترګې دهغې په سترګو
ولګیدې،هغه ډېره په حوصله موټر کې کښیناسته په شونډو یې موسکا وه،خو په سترګو کې یې یوه پوښتنه وه......او زه ددې پوښتنې په ځواب پسې تراوسه ګرځم،زما دسترګو نظرولاړو زه دنورو محتاج یم، ښځه مې په ورځ کې یو ځلې راسره کښیني، زامن مې کله راته راشي کله نه ،زه نه یم خبر چې نن څویمه ورځ ده یو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مې ددنیا له حاله خبروي.
خو زه چې ځان ته یم دلور سترګې وینم او دهغې دسترګو هغه پوښتنه هم چې"پلاره ته ماته ولې نه وایې چې پاتې شه."
پای.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library